

Emekçi sınıfın eylemlerinde belirgin bir artış var. eylemler hem yoğunlaşıyor, hem de yaygınlaşıyor. Kitlesele toplu sözleşme dönemlerine girilmiş olması, eylemlerin artışında önemli bir etken. Diğer etkenler kitlesele iş-ten çıkarmalar, hak gaspları, çalışma koşullarının kötüleşmesi, ücretlerin düşmesi ve dolaysız politik (hükümete karşı yapılan) eylemler. Kısacası, sınıf savaşında açık bir kışıma ve yükseliş yaşıyor.

Tüm eylemler ve toplumsal olaylar emek sermaye çelişkisi ekseninde meydana geliyor. Kapitalist ekonominin işleyişi ve burjuvazinin attığı ekonomik, toplumsal ve politik adımlar, sınıfsal çelişki ve çatışmaları şiddetlendirici nitelikte. Emperyalist ekonomik ilhakin hızlandırılmış olarak sonuna kadar vardırılması, alınan ekonomik önlemler, işbirlikçi tekceli sermayenin yönelimi uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıkları derinleştirici rol oynuyor. Emekçi sınıflara karşı dünya çapındaki saldırılar çok yönlü olarak sürdürülüyor. Bu saldırılar, sermayenin yüzyıllık saldırılarıdır: Proletaryanın on yıllar boyu elde ettiği tüm ekonomik ve politik kazanımlarına ve sınıf mevzilerine yönelik olarak sürdürülüyor. Ve burjuva yüz yıl saldırısının yol açtığı bu savaş, proletarya ile kapitalist sınıf arasında süren yüzyıl savaşıdır. Cephesi tüm dünya olan sınıf savaşımı çeşitli ülkelerde farklı biçim ve düzlemlerde sürdürülüyor.

Kapitalistler, Türkiye’de saldırılarını çeşitli biçimlerde yürütüyorlar. Sendikacıların ve sendika temsilcilerinin söyledikleri bu saldırılar hakkında bir fikir veriyor.

“Esneklik hükümleri dayatılıyor” (Harb-İş), “Tekstil sektöründe devam eden grup toplu sözleşmeleri patronların dayatmaları nedeniyle tıkanı”, “Esnek çalışma, ikramiye vermeme” (gazetelerden). “Son sözleşmede, işçilerin kriz nedeniyle bir çok konuda fedakarlık yaptığını” anlatıyor tekstil iş kolundan bir sendikacı.

Farklı iş kollarındaki işçilerin ve sendikacıların söyledikleri aynı: “Kapitalistler dayatmada bulunuyor.” Dayatma denilen şey kapitalistlerin baskısıdır, saldırısıdır. Kapitalistler her zaman kendi isteklerini işçilere dikte etmeye çalışırlar. Fakat bu son yıllarda çok daha saldırgan ve dizginlenemez oldu. O halde bu durum, içinde bulunduğumuz şartlarla açıklanabilir. Yalnızca nesnel ekonomik şartlarla değil, sınıflar arasındaki güç ilişkileriyle de açıklanmalıdır.

İşçiler, çalışma saatlerinin düşürülmesi (8 saatlik iş günü), çalışma koşullarının iyileştirilmesi, emeğin korunmasına yönelik yasaların çıkartılması vb. hakları yüzyıllar süren açık ya da örtülü iç savaşlarla elde ettiler. Sınıflararası güç ilişkileri proletarya aleyhine değişir değişmez, kapitalistlerin emekçilerin kazanımlarına saldıracağı açıktır. Emekçi sınıfa yönelik ağır ve şiddetli saldırıların 90’lardan sonra yoğunlaşması rastlantı değildir. Saldırlar aynı dönemde, dünya çapındaki küresele iç savaş biçimini aldı. Yani kendi içinde evrimleşme gösterdi. Kapitalistler, işçileri kitlesele olarak işten çıkartarak, ekonomik ve politik mevzilerini, tüm sınıf mevzilerini yok ederek onları teslim almayı, kapitalist sınıfın diktasına boyun eğdirmeyi amaçlıyor. Dev boyutlara ulaşan işsizlik, bunun yanında örgütsüzlük ve artan baskılar nedeniyle işçilerin kapitalist sınıfın diktası altına gireceği hesaplanmıştır. Aynı dönemde yükselen sınıf savaşlarına bakılırsa durumun böyle olmadığı anlaşılıyor. İşçilerin bir kısmı kapitalistlerin diktasına boyun eğerken, büyük bir çoğunluğunun ise mücadele yolunu seçtiği çok açıktır. İç savaş dünya genelinde ve tüm mevzilerde sürüyor. Ne burjuvazi yönetme yöntemlerinde bir değişikliğe gitmeden yönetebiliyor, ne de emekçi sınıflar eskisi gibi yaşamak istiyor. Bu nedenle sınıf savaşımı çok şiddetli ve kapsamlı biçimde sürüyor.

Kapitalistlerin işçilere ekonomik konuda dayatmada bulunmalarının bir nedeni de burjuva işçi sendikalarının, işçilerin mücadelesini salt ekonomik alanda tutmalarıdır. Sendikacılar, işçi sınıfının müca-

İŞÇİ SINIFI POLİTİK ÜSTÜNLÜĞÜ ELE GEÇİRMELİDİR

delesinin burjuva sınıfa karşı politik bir mücadeleye dönüşmemesi için zorlu bir çaba gösteriyorlar. Yanıtları ise hazır: “Bizim mücadele ekme mücadelesidir.” oysa ki tam da işçinin ekmeğini biraz daha büyütmesi ve kaliteli ekme yemesi için politik olarak burjuvaziden ayrı örgütlenmesi ve politik olarak burjuvaziye karşı mücadele etmesi gerekiyor. İşçi sınıfının yüzyıllarca süren sınıf savaşımı göstermiştir ki, işçiler mücadeleyi salt ekonomik alanda tutukça, ekonomik mücadelede her zaman kapitalistler üstün gelmiştir. Ekonomik kurtuluşun yolu, politik üstünlüğün işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesine bağlıdır. İşçiler politik üstünlüğü ele geçirirler ve politik egemenliklerine dayanarak ekonomik kurtuluşu gerçekleştirirler.

Özellikle emperyalist ülkelerde işçiler örgütlü; hem sendikalar da hem de sosyalist, komünist partilerde. İşçi sınıfının örgütlü durumuna karşın, orada da kapitalistler ekonomik ve politik dayatmalardan geri durmuyorlar. İşçi sınıfına yönelik küresele kapitalist saldırganlık emperyalist ülkelerde son derece şiddetli biçimde yürütülüyor. Oralarda işçilere yönelik saldırıların bir diğer etkeni ise, işçi ve komünist partilerin politik mücadelelerinin düzen sınırlarını aşmaması ve sınıf savaşımı yerine sınıf işbirliği politikası yürütmeleridir. Neredeyse yirmi yıldır işçilere yönelik olarak son derece şiddetli saldırılar sürdürülüyor. Bu durum karşısında mücadeleyi en üst düzeye çıkarmak yerine, tersine, ileri gitmek isteyen işçilerin elleri kolları bağlanıyor. Eğer işçilerin mücadelesi, Avrupa’da yüzyılın en etkili mücadelesine dönüşüyorsa, bu, sendikalar ve sosyalist, komünist partilere rağmen oluyor.

Dünya işçi sınıfının savaşımı öğretmiştir ki, sınıf savaşımıyla kapitalist düzen yıkılmadıkça, burjuva egemenlik sürdükçe, emekçi sınıf her zaman kapitalistlerin saldırıları, katliamları, baskıları ve dayatmalarıyla karşı karşıya olacaktır.

Türkiye’de işçi sınıfına yönelik burjuva saldırılar, devlet saldırıları olarak son derece yoğun, yaygın ve şiddetli olarak sürmektedir. Burjuva sendikaların bu saldırılar karşısında yaptıkları, işçilerin ayaklarına pranga, ellerine kelepçe vurmaktır. Yapılan saldırılar sonucunda sınıf mevzileri birer birer düşürülüyor. Toplu savaşım alanları (fabrikalar) da bir arada olma) sona erdiriliyor. İşçilerin burjuva sendikalarındaki örgütlülükleri bile çok zayıflatıldı. Kitlesele işten çıkarmalar arttı. İşsizlerin sayısı çok büyüdü ve tüm bunların sonucu olarak ücretler düşürüldü. Hiçbir işçi yarından emin değil. Durumları tamamen güvensiz. Bu koşullarda kapitalistler ve burjuva devlet, emekçi sınıfa kendi isteklerini, kendi koşullarını dayatmada bulunabiliyor. Bundan çıkarılması gereken bir sonuç şudur: İşçi sınıfının kapitalist egemenliğe karşı mücadelesi burjuva sendikacılığa karşı mücadeleden ayrılmaz.

Sınıf mücadelesinin genel ve kesin sonucu şudur: İşçilerin sınıf savaşımı devrimci politik biçimler kazanmadıkça işçi sınıfı kurtulamaz.

C. DAĞLI

DTP KUŞATILIRKEN

22 Temmuz gecesi, başbakan Erdoğan, devrim sözkonusu olduğunda sermaye dünyasındaki tüm çelişki ve çatışmaların bir kenara bırakılıverdiğini gözler önüne seren bir konuşma yaptı. Kürt cephesinde yaratılan ham hayallerin etkisiyle alınan yoğun oylara “teşekkür” mahiyetinde “tek millet, tek bayrak, tek devlet” naraları atıyordu başbakan. Hükümetin genelkurmaydan farklı olduğunu, “yumuşama” yanlısı olduğunu düşünenlerin nasıl büyük bir aymazlık içinde olduklarını dile getiriyordu. Seçimleri takip eden süreç bu yalın gerçeği defalarca kanıtladı.

Bölgedeki askeri operasyonlar süreklilik kazandı. Çatışmalar şiddetlendi. Kimyasal silahlar kullanılmaya başlandı. Gerilla cesetlerine yapılan işkenceler sonucu aileleri bile teşhis edemez oldu (Kato Dağı’nda öldürülen gerillalara yapılan işkencelerde olduğu gibi). Öte yandan her gün bayrağa sarılı tabutlar üzerinden yoğun bir propaganda başlatıldı. Gerici-şoven duygular körüklenmeye, siyasal linç atmosferi genelleştirilmeye çalışıldı. Aynı şekilde Güney Kürdistan’a yönelik söylemler sertleşti. Sınırın öte yanında çeşitli eylemler (bombalama, suikast girişimleri, katliamlar...) düzenlendi. İçerde bir dizi bombalama yapıldı. Her çeşit katliam ve provokasyonun önü açıldı. Beytüşebap’ta bir minibüsün taranması ve bombalanması, burjuva vahşet ve provokasyonun sınır tanımazlığına sadece bir örnektir.

Burjuvazi salt şiddet yöntemleriyle yetinmez. Kuşkusuz bu baskı ve şiddet politikasına

eslik edecek “oyalayıcılar” da devreye sokuldu. “Sivil anayasa” tartışmaları bir örnektir. Hazırlanan “sivil anayasa” pek çok noktada 12 Eylül cunta anayasasından daha tutucu olmasına rağmen, piyasaya özgürlüklerin genişletilmek istendiği şeklinde sunuldu. Burjuvazi her zaman, yeni bir saldırı gerçekleştirirken bunu “demokratikleşme”, “iyileşme” şeklinde maskeler. Özellikle son yirmi yılın pratik olguları, bunu fazlasıyla doğrulamaktadır. Sermaye her dönem bu yöntemle başvurdu. Başarabildiği oranda beklentiler yarattı. Ulusal hareketin, özellikle DTP’nin yanlış tutumları da bu alanda burjuvaziye yardım etti.

Burjuvazi, devrime karşı mücadele ederken en ufak bir aykırı sese tahammül

Sorun devletin “iyi çocukları”nın veya birtakım çetelerin, “karanlık odaklar”ın eylemi değildir. DTP ve Kürt halkı üzerinde artan baskı ve saldırılar bir bütün olarak devletin planladığı saldırılardır. Bu baskı ve provokasyon saldırılarının artarak devam edeceğini görmek için kahin olmaya gerek yok. En yetkili ağızlar bunu apaçık söylüyorlar zaten. Mevcut şartlarda Türk tekele kapitalizminin saldırıları şiddetlendirmekten başka çaresi yok. Burjuvazi, son derece hassas bir dönemden geçmekte olduğunun bilincinde. Bütün gücüyle devrimi ezme uğraşısında. Ve artık bu noktada, yasaların hükmü olmaz. Kuvvet söyler son sözü.

edemeyeceğini her fırsatta ortaya koydu. Her türlü araca başvurarak bu aykırı sesleri kesmek istedi. Kendi yasalarını, kendi kurumlarının “saygınlığını” defalarca ayaklar altına almaktan çekinmedi. Milyonlarca emekçi, “kutsal yasama dokunulmazlığı”nın boş bir sözden ibaret olduğunu, geçmişte DEP’li vekiller yaka paça gözaltına alınırken, Salman Kaya sokak ortasında polisler tarafından dövülürken görmüşlerdi. Sermayenin ve onun devletinin çıkarları sözkonusu olduğunda, devrimin bastırılması sözkonusu olduğunda, hiçbir yasa, hiçbir dokunulmazlık, hiçbir “kutsiyet”... sermaye güçlerini engelleyemez. Bu türden boş inanışlar önünde secdeye gelenler, darkafalı küçük burjuvalardan başkaları değildir.

Geçmişte DEP’lileri yaka paça gözaltına alan devlet, bu defa “bağımsız mahkemeler”i eliyle “milletvekili dokunulmazlığı”nın beş paralık bir sözden ibaret olduğunu kanıtlıyor. Her türlü hırslı, canı, dolandırıcı, adi suçlu... bu “dokunulmazlık” sayesinde yargılanmaktan kurtulurken, DTP’li vekiller, savcıların küstah ithamlarına mazhar oluyorlar. Mahkeme tezkereleri Meclis genel kurullarında okunuyor. İşte size “Büyük Millet Meclisi”nin “dokunulmazlığı”!

Sermaye camiası DTP üzerinde her türlü araçla baskı kuruyorlar. Genelkurmay ve ordu komutanları açıktan açığa “terörist” olarak damgalıyorlar onları. Bağıra bağıra “önlem alınması” gerektiğini söylüyorlar. Ve bu “önlemler”in neler olabileceğini tahmin etmek hiç de güç olmasa gerek! “Açılımcı” hükümet, sözcü Cemil Çiçek’in ağzından “tüm dünyanın lanetlediği bir terör örgütünü lanetlemediler; herkes aklını başına toplasın” sözleriyle tehdit ediyor; başbakan ise “PKK’ya terör örgütü diyemeyeni muhatap almam” diyerek kesin sınırları çiziyor. İl başkanları gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Belediye başkanları ve çeşitli parti yöneticileri hakkında davalar açılıyor, görevden alınıyor. Parti binası kurşunlanıyor,

saldırgan serbest bırakılıyor... Tek sözle DTP açık hedef haline getiriliyor.

Baskı çok yoğun. Gazeteler, İspanya'da Bask partisi Batasuna'nın yetkililerinin apar topar gözaltına alınmış haberini öyle bir veriyor ki, bir tek "ne duruyorsunuz, DTP'leri tutuklayın" demedikleri kalıyor. Ve bütün bunlar olurken, sermaye cephesinden tek bir farklı ses gelmiyor.

Peki DTP bu baskılar karşısında ne yapıyor? Ne yazık ki hala Kürt halkını yanlış kanılara sürükleyebilecek, beklentiler yaratabilecek açıklamalar yapmakta başka hiçbir şey! Sanki genelkurmay ile aynı ağız konuşarak esip gürleyen başbakan ve hükümet değilmiş gibi, hala olumlu adımlar bekliyorlar. İşte Ahmet Türk'ün sözleri: "*Başbakan ABD'deki bir toplantıda, 'Kürtler azınlık değil. Çoğunluğun parçasıdır. Yeni anayasa çalışmalarında bazı yenilikler gelecek' diyor. Burada inkar yok. Bu bizim söylediklerimizden farklı değil. Kürtlerin kimliğini, kültürünü güvenceye alacak yasal düzenleme arayışı içindeyiz. İmralı'da da buna benzer geçmişte bir açıklama vardı. Kültürler ve farklılıklar bir zenginlik olarak kabul edilir ve yasal güvence alınırsa iki ay içinde tamamen PKK'yı silahsızlandıracak bir girişim içinde bulunulur. Sayın Başbakan da bunu söylüyor. Farklılıkların zenginlik olduğunu söylüyor. O zaman niçin bu kanın akmasına seyirci kalıyor. Hep birlikte gücümüzü, mantığımızı, kararlılığımızı ortaya koyarak bu süre-*

ci aşmaya çalışalım."

Bu baskı ve kuşatmanın, bu saldırıların bir bütün olarak sermaye sınıfı ve onun devletinin temel görüşü olduğunu bir türlü anlamak istemeyenler, yine o bildik "karanlık güçler" nakaratına sarılıyorlar. Ulusal hareket ve DTP cephesinden gelen tüm açıklamalar, ne yazık ki sözkonusu politikanın genelkurmayıyla hükümetle devletin resmi politikası olduğunun kavranmadığını ortaya koymaktadır. Hala "sivil anayasa" taslağı üzerinden yapılan tartışmalarla Kürt ulusal sorununun çözülebileceği yanlısını yüksek sesle dile getirmekteler.

Sorun devletin "iyi çocukları"nın veya birtakım çetelerin, "karanlık odaklar"ın eylemi değildir. DTP ve Kürt halkı üzerinde artan baskı ve saldırılar bir bütün olarak devletin planladığı saldırılardır. Bu baskı ve provokasyon saldırılarının artarak devam edeceğini görmek için kahin olmaya gerek yok. En yetkili ağızlar bunu apaçık söylüyorlar zaten. Mevcut şartlarda Türk tekeli kapitalizminin saldırılarını şiddetlendirmekten başka çaresi yok. Burjuvazi, son derece hassas bir dönemden geçmekte olduğunun bilincinde. Bütün gücüyle devrimi ezme uğraşısında. Ve artık bu noktada, yasaların hükmü olmaz. Kuvvet söyler son sözü. Ulusal hareketin farkında olmasına rağmen kabul etmek istemediği gerçek, tam da budur işte! Ele geçirilen "parlamentar mevziler" in bir hükmünün olmadığı her-

kes tarafından net bir şekilde görülüyor. DTP'nin kendisi de görüyor bunu. Biryandan kendilerinin Meclis'te bulunmalarının TC için de bir şans olduğunu söylüyorlar. Öte yandan mevcut şartlarda daha fazla çalışamayacaklarını, parlamento terkedebileceklerini ifade ederek hem sermayeyi korkutmaya çalışıyorlar, hem de bu parlamentoda bulunmanın hiçbir hükmünün olmadığını dile getirmiş oluyorlar. Bu burjuva ahırında Ufuk Uras gibi liberal palyaçolar dışında herhangi bir aykırı sese tahammül yoktur. Hele hele Kürt halkının vekillerine hiç yoktur!

Devrimin ve Kürt halkının "anayasal hayaller" ile, reformlar ile kazanacakları hiçbir şey yok. Burjuva siyasetin ufkunda bu türden reformlar da yok. Tüm adımlar savaşın sertleşmesine göre atılıyor. DTP'nin kuşatılması ve belirli bir noktaya sürüklenmek istenmesi bunun sonucudur. Ve bu saldırılara karşı alınacak tek doğru tutum, devrimin baskısını artırmak, devrimi güçlendirmektir. Aksi yönde atılacak her adım, burjuvazinin yaratmak istediği "beklenti havası" nı güçlendirecek, başta Kürt halkı olmak üzere devrim güçlerinin zaman yitirmesine sebep olacaktır. Düşman tepeden tırnağa silahlı ve azgınca saldırırken, barış söylemlerinin ne hükmü olabilir ki! Özgürlüğün yolu, barış ve kardeşliğin yolu devrimden geçiyor. "Barış isteyen savaşa hazır olsun" !□

EN ONURLU YAŞAM KOMÜNİST YAŞAMIN MÜCADELESİNİ VERMEKTİR

Hayatımın bir noktasında takılıp kalmışken çıktınız karşıma. Bu yaşamın anlamsızlığını, boşunalığını, "doğduk, yaşadık, öldük" mantığını kapitalizmle gördüm. Ama bir şeylere sahip çıkıp bu boşaltılmış yaşamın anlamlılığını, aslında boşuna olmadığını ve yaşamın "doğduk, yaşadık, öldük" le bitmediğini sizinle gördüm ve bu boşaltılmış yaşamımı doldurmayı önüme ilk hedef olarak koydum. Şimdi düşünüyorum da, yıllar sonra yaşlandığımda yaşamımın boşa geçmiş olduğuna yandımayacağım. Çünkü öyle bir yol seçtim ki hakikaten de "yaşadım" diyebileceğim kendime. Bu yol insanlığın özgürlüğü için, bu yol doğanın yok oluşunu engellemek için, bu yol Leninistlerle beraber en onurlu yaşam olan komünist yaşamın mücadelesini vermek için seçtiğim yoldur. Komünizme giden yolun bir başıma değil partimle yani Leninist Parti'nin öncülüğüyle aşılacağına inanıyorum. İnançla, bilincimle, yüreğimle ve tüm gücümle her yerde her zaman olması gereken için, yani insanlığın kurtuluşu için, yani sosyalizmin kurulması için mücadelemi sürdürüyor olacağım. Yaşasın bu yaşayanların kader olmadığını görüp asıl nedeni yok etmek için savaşanlar, Yaşasın özgürlük mücadelesine tüm yüreğini koymuş yoldaşlar, yaşasın insanlığın sorumluluğunu omuzlarında taşıyan Leninist Parti.

Akdeniz' den Bir Leninist

Dinci-Gerici İnan Ve Türkiye'ye Karşı KÜRT HALKININ YANINDA OLMAK

Kürt halkına yapılan katliamlara, operasyonlara, imha ve inkar politikalarına karşı, 29 Eylül Cumartesi günü saat 20.30 civarında Bayramtepe'de Kürt halkının yoğun yaşadığı ve halk arasında "Filistin Mahallesi" olarak adlandırılan yerde, meşaleli bir eylem gerçekleştirildi.

Yürüyüş esnasında yapılan ajitasyonlarda, "Kürt halkı, yüzyıllardan beri bu topraklarda katledilen, sokaklarda öldürülen, köyleri yakılan, zorla göç ettirilen bir halktır; çoluk çocuk, genç-yaşlı, kadın-erkek demeden yok edilen bir halktır" denildi.

Ayrıca, yürüyüşte seçimlerdeki Leninist Parti politikalarının doğruluğu da vurgulandı. "AKP 60. hükümeti olarak yoksul Kürt halkının, işçinin, emekçinin kanını akıtarak efendilerine hizmet etmeye devam ediyor" denildi. Kürt halkının yalnızca devrimle özgürleşeceğini, bunun için Kürt ve Türk emekçilerinin mücadele birliği ağımı örmesi gerektiği ajitasyonlarla Kürt halkına duyuruldu.

Yürüyüş sırasında sık sık "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Kürdistan'da Tek Çözüm, Ya Devrim Ya Ölüm",

"Disa Disa Serhıldan, Biji Azadiya Kürdistan", "Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Faşist TC Ordusu Kürdistan'dan Defol" sloganları atıldı. Atılan sloganlara, çevreden gelen alkışlar eşlik etti.

Biz eylemimizi sonlandırdığımız sırada, saat 20.45 civarında "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Denizlerin Yolunda TKEP/L Saflarına", "18. Yılında TKEP/L Saflarına" sloganları duyuldu.

Biz, buradan bir kez daha tüm dünyaya sesleniyor ve diyoruz ki: Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da Kürt halkının yanında olacağız! Hiçbir baskıya, katliama rağmen Kürt halkının mücadelesi engellenemeyecektir. Kürt halkının özgürlüğü ve işçi, emekçi halkların sömürsüne son vermek için, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini örmeye devam edeceğiz.

**KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

*Bayramtepe'den
Y. E. Mücadele Birliği Okurları*

BİR ÇİÇEK DÜŞTÜ TOPRAĞA

Varoş bir mahalle. Sıcak bir gün, alabildiğine sıcak. Yürürken bir yel esiyor yüzüne doğru, sıcak bir yel. Bu bunaltan sıcaklar, gidilen yerden daha mı sıcak, daha mı yakıcı. O annenin, babanın, kardeşlerin yüreğinden daha mı fazla yanıyor gün?

Kadınlar oturuyor damda 100'ün üzerinde kadın. Düğüne gelinmiş gibi, hepsinin üzerinde kaftan. Dimdik kafaları, yüzlerinde acı, ezilmişlik Yapılanlar karşısında bir şey yapamıyor olmanın burukluğu...

Anne ağlıyor vakurlu, onurlu. Fakat kahrolmamış, gizliden gözlerdeki yaşlar siliniyor, güçlü bir anne olsa da, ne kadar zordur evladının katledilmiş olması. Ne kadar dayanır buna yürek. Kürtçe ağıt yakarak ağlıyor bir kadın "beyaz duvağımı göremedik, gelin olduğunu göremedik". Ağlıyor kadınlar anne yorgun, anne güçlü, anne serhıldan.

Anne: *"Keça mın Rahime ağıt bu, wek rihane bin dıda, naze-nini mala mın bu, ji bo we, ji bo te, ji bo zamanu me şêr dıkr, ji bo we hata kuştin.*

Keça mına lê buke kurdu kurdistane ne dişewitım ne xemgin dibım, bı çük bû waxte ki mı sere wi dûşuşt, ji ave germ heznedıkr dı got "ave saragerm bıke". keçamın bı kimyasala şewitandın-ne bı kimyasala. Mın keçaxe abı ava germ ne dûşuşt, hevan çawa bı kimyasala şewitandın keçamın. Ez we dişewitım, we xemgin dı-bım. bı ave germ dıgot "dfetısime". buni kimyasala çawa nefes gırt rehmemın?"

"Kuştin Qıza mın û deh hevalen wi bı kimyasala, ew çıtı bê vıjdaniye! Bıdın keçamın, ez keça xa duxwazım, carek bibinim mın bırawekırıye ma suç.

Sere we êşê ne gotın wane birındarın, hatin mere mı kışandın sorguya.

Dilemın wê şewiti çawa rake ez keça xa duxwazım."

("Benim Rahime'm yiğittir, reyhan gibi kokar, evimin nazlısıydı." Kadınları gösteriyor anne "sizin için, senin için, dilimiz için savaşırdı, onun için katledildi.

Benim kızım Kürdistan'ın ve Kürtlerin gelinidir. Ne yanarım ne üzülürüm, küçükken Rahime'nin başını yıkadığım zaman sıcak suyu sevmezdi, "suyu ılıt" derdi. Kızımı kimyasalla yakmışlar, kimyasalla. ben kızımı sıcak suyla yıkamaya kıyamazken onlar nasıl kimyasalla yaktılar kızımı, ben ona yanarım ona üzülürüm. Sıcak suda "nefes alamıyorum" derdi. Rahimem nasıl nefes alabildi kimyasallar altında?

Kızımı ve on arkadaşımı kimyasalla katlettiler, bu nasıl vicdansızlıktır! Kızımı verin, ben kızımı istiyorum, bir kerecik göreyim, özledim suç mu?

Bu acı içinde demediler ki bunlar yaralı, gelip kocamı sorguya çektiler.

Yüreğim bu acıyı nasıl kaldıracak ben kızımı istiyorum.")

Avesta'nın annesinin yüzündeki, elindeki yeşil dövmele geleneksel Kürt kimliğini bağırıyor adeta. Kadınların yüzlerinde ve

ellerinde bu yeşil dövmele...

Rahime'nin babası geliyor uzun boylu, çoğuna ak düşmüş cansız saçları var babanın, üzerinde beyaz gömleği, pantolonu zayıf bedenine bol geliyor. Baba fiziksel olarak zayıf olsa da kocaman bir dev gibi gözüküyor, kim bilir belki de bu katledilmenin, evladının katledilmesinin yanı sıra yıllarca sömürülüyor olmanın, yok sayılmaya çalışılmanın hincından dolayı bu kadar devleşiyor gözlerinde insanların.

Çok sert konuşuyor, kadınları serhıldan olmaya çağırıyor baba: *"Ne girin jına ne girin é naha çuyi canêk tene, naha agir ketiye malamın lê ne xemginim, bı xevinim bêtr bı hêzım, jıbo ku êvê dewleti ani sereme pır bı hêrsım. çar kuremin û keçikamın hebü, keça mın qulılka malemin çılmsandın, wek kevokeki cem me fıriya çü, mın denge wi ne bihist, dur bu lê mı dızani ku diji bu ji-bo gelle xa şêr dıkr, jıbo wi pır xewinim bum keça mın naha mır hata kuştin lê ez dızanım ku ji hazaran mirovan zede lı jıyaneye. Ma jıyan tene nefes girtinu dani ga? Edi bese ew qas zulim! Em bı milyona kurdin, bêhez sere xa rakın bı salan zaroke me dukujino gundane me dişewtinin, bı hazara insanede hatin kuştin tırba wana ji tune. Le Jinan edi negirin, bı girin pırsıgırıyek çare sere nabe. Rabunu şêr bıkn.*

Un çıqas tebatbıkın we dewleti? Edi bese bıjn we zulim! Bese edi wekın cawixe!"

("Ağlamayın kadınlar ağlamayın. Şimdi giden sadece bir candır. Şimdi ateş benim evime düştü, üzgün değilim aksine gururluyum, çok kızgınım, bu devletin yaptıklarına. Benim bir kızım dört oğlum vardı. O benim evimin çiçeği, benim çiçeğimi soldurdular, yanımızdaki güvercin uçup gitti, sesini duymadım belki, yanımda değildi belki ama biliyorum ki halkı için savaşıyordu, onun için çok gururluyum, kızım katledildi belki ama biliyorum ki yaşayan milyonlarca insandan daha canlı. Yaşamak sadece nefes almak mıdır? Yeter artık bu kadar zulüm! Biz milyonlarca Kürdüz, başkaldırım, yıllardır çocuklarımız öldürülüyor, köylerimiz yakılıyor, öldürülen milyonlarca insanın cenazesi kaybediliyor. Kadınlar artık ağlamayın, ağlamak çare değil. Kalkın savaşın.

Bu devlete daha ne kadar dayanacaksınız? Yeter artık deyin bu zulme!

Yeter artık açın gözünüzü.")

Ateş düştüğü yeri yakmıyor artık, beraberinde diğer insanları da yakıyor. Yıllardır süregelen bu saldırıları, ölümleri, acıları, ezilmişlikleri kaç insan anladı? Kaç insan bütün bunları sorguladı acaba. Artık bütün bu yaşadıklarımıza, katliamlara karşı durma, başkaldırma zamanı. Devletin baskı, sindirme politikaları aslında kendi korkularının dışavurumudur. Gerçekler artık kendini dayatıyor. Dilinden yoksun, sağlığından yoksun, emeğinin karşılığını almaktan yoksun, geleceğinden yoksun insanların, bu düzeni yıkmak için artık başkaldırmaktan başka bir çaresi yok.

Şimdi ayaklanma zamanı, şimdi serhıldan zamanı

**KÜRT HALKI DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK...
ZAFERE KADAR DAİMA...**

Not: Şırnak Uludere'de 24 Ağustos tarihinde TC ordusuyla girilen çatışmada kimyasal silahlarla katledilen 11 gerilladan biri olan Avesta Amed (Rahime Tuncer) için oturduğu yer olan Antep'in Vatan mahallesinde kurulan taziye evinde paylaştığımız bir an.

*Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
Antep*

TEKSTİL İŞÇİLERİNİ ÖRGÜTLEMEDE DEVRİMCİ PROLETARYANIN GÖREVLERİ

17. yüzyılın ilk başlarında, İngiltere’de makineli sanayinin gelişmesiyle birlikte artan sömürü ve yaşam koşullarının kötüleşmesinden en fazla etkilenen tekstil sektörü işçileri oldu. Günde 14-16 saat çalışmaya zorlanan, sağlıksız bir şekilde beslenen, nemli ve özellikle havasız binalarda çalışan kadın ve çocukların bu çalışma koşulları onların fiziksel olarak çöküşüne neden olmuştur. Sömürü düzeni, İngiltere burjuvazisi tarafından özellikle ucuz emek gücü ve daha fazla sömürü, artıdeğer kazancı sağlayabilmek amacıyla İrlanda’nın yoksul halkından kadın ve 8-14 yaşında çalışan işçi çocukları üretimin içine çekmiştir.

21. yüzyılın ilk yıllarını yaşadığımız bu süreçte ve sınıf savaşımının şiddetlendiği ülkelerimizde, 17. yüzyılın İngilteresiyle karşılaştırıldığında, geldiğimiz bu evrede tekstil işçilerinin yaşam koşulları İngiltere ve İrlanda yoksul halklarıyla biçim olarak aynı olmasa da, öz olarak aynıdır. Türkiye burjuvazisi, tekstil sektöründe özellikle Kürt yoksul halkının kadın, çocuk ucuz emek gücünden yararlanmaktadır. İnsanları hiçbir sosyal güvencesi olmadan, çok düşük ücretle çalıştırması kapitalist sömürü düzeninin evrensel bir sömürü düzeni olduğunun bir örneğidir.

Sömürü, sefalet, açlık, yoksulluk, sağlık-

sız çalışma koşulları, kültürel-ahlaki yozlaşma, toplumsal olaylara duyarsızlaşma ve bir işçinin makine başında hayallerini, umutlarını, yaşama karşı duruşunu, yaşamını makinenin işleyişine göre şekillendirmesi ve doğal olarak kendi emeğine yabancılaşma, tekstil piyasasında daha çok görülür. Yaklaşık olarak 2,5-3 milyon emekçinin çalıştığı tekstil sektöründe işçilerin karın tokluğuna çalışmaları, dağınık ve örgütsüz olmaları, buraların burjuvazi için önemli bir sömürü sektörü olduğunu gösterir. İşçi sınıfının en dağınık en örgütsüz olduğu tekstil sektöründeki işçilerin, örgütlü bir güç olabilmeleri için yaşadıkları yaşamdan ders çıkarmaları ve de sınıf savaşına katılarak, ilerleyerek gelişmeleri gerekmektedir. Engels’in deyiimiyle özetlersek: “İşçiler kendi durumlarına değişik tepki gösterirler. Bazıları, yenik düşer, ahlaki olarak çöker, bunlar arasında sarhoşluk, ahlaki bozukluğu, suç ve mantıksızca para harcamada görülen artış, toplumsal bir olgudur. Kapitalizmin ürünüdür. Bireylerin zayıflığı ve çaresizliğiyle açıklanamaz. Bazıları yazgısına boyun eğer, olabildiğince yasalara saygı duyan, saygın bir kişi olarak yaşamaya çalışır. Topluma ilişkin konularla ilgilenmez. Ancak gerçek insanlık ve onur, işçilerin yaşam koşullarının kaçınılmaz olarak yarattığı işçi hareketi içinde bur-

juvaziye karşı verilen savaşta bulunabilir.” (İngiltere Emekçi Sınıfının Durumu) Engels’in bu satırları yazmasının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen hala düşünceler çok canlıdır. Ve bugün yaşadığımız süreçte ondan öğrenilecek çok şey vardır. Şimdi iş savaş ve sınıf savaşımının yoğunlaştığı bu süreçte sınıf bilinçli ve devrimci proletaryanın yapması gerekenleri şöyle sıralayabiliriz: 1) Tekstil fabrika ve atölyelerinde çalışan işçiler arasında sevilen, saygı duyulan, diğer işçileri geliştirip değiştirecek işçileri örgütleyip iş yeri komiteleri kurmak. 2) Özellikle Kürt yoksul gençlerin çalıştığı ve mücadeleye bir kıvılcımla harekete geçecek olan işçilerle bağ kurmak. 3) Hem sınıfsal açıdan hem kapitalizmin cinsel meta haline dönüştürdüğü, dürist, temiz kadın işçileri kazanmak. Bu maddeleri çoğaltabiliriz.

Kapitalizmin sıçramalı çöküş yaşıyor olması, işçi-emekçilere-Kürt yoksul halkına kültürel, ideolojik olarak saldırılarını yoğunlaştırması, bir yandan da topluma medya aracılığıyla toplumsal uzlaşma mesajları vermesi, çıkmaz bir bataklığa saplandığının ve yıkılışının ne kadar yaklaştığının göstergesidir. Tekstil işçilerinin çalıştığı koşulları iyi değerlendirip, devrimci eylemlere yönelmeye hazır tekstil işçileriyle ilişkileri geliştirmek Leninist Parti ve kadrolarının görevidir. Nesnel koşulların keskinleştiği bu savaş günlerinde Leninist Parti pratik içinde kitlelerle ne kadar güçlü bağ kurabilirse devrimimiz o kadar yakın olacaktır.

**ZAFER SAVAŞAN
İŞÇİLERLE GELECEK!**

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

Adana’dan Tekstil İşçisi Bir Leninist

MYANMAR’DA AYAKLANMA

Myanmar’da (eski adıyla Burma), 1962’den bu yana askeri cunta var ve zengin petrol, doğalgazı rezervleriyle ünlü. 1948’e kadar İngiliz sömürgesi olan Myanmar, 1948’de özgürlüğünü elde etmesinin ardından 1962’de askeri darbe ile cunta iktidara gelmişti. 1988’de halkın cuntaya karşı yaptığı kitlesel protesto eylemleri kanla ve şiddetle bastırılmış ve 3 bin kişi katledilmişti. Ardından 1990’da yapılan seçimlerde, Ulusal Demokrasi Partisi oldukça yüksek oy oranıyla seçimleri kazansa da bu seçim cunta tarafından tanınmamış, seçimi kazanan partinin lideri de av hapsine mahkum edilmişti.

Bu sene Ağustos ayında cuntanın yaptığı yüksek oranlı zamların ardından cunta karşıtı eylemler yeniden başladı. Eylemlerle birlikte, cunta halka karşı tutuklamalarla, ateş açmalarla saldırıya geçti; bu, eylemlere Budist rahiplerin de katılmasına yol açtı.

Kısa sürede onbinlerce kişilik cunta karşıtı kitlenin önderli-

ğini yapmaya başlayan rahipler, “Safran Devrimi”ni başlatmış oldu. Eylül ayının sonuna gelindiğinde ise eylemler tamamen kitleselleşmiş, 88 Eylemlerini aşmış durumda. 24 Eylül’de en kitlesel protesto eylemi yaşanırken, 27 Eylül’de ise asker ve polisler, sokağa çıkma yasağına rağmen eylemde olan halka otomatik silahlarla ateş açtı. Ara sokaklara dağılmaya çalışan halktan 12 kişi öldü, onlarca insan yaralandı, 200’den fazla insan gözaltına alındı. Katledilenlerden biri, yaralı halde iken bile katliamı görüntülemeye çalışan Japon bir gazeteci idi. Katliamın ardından ordunun tapınaklara yaptığı baskınlarda da 4 bin rahip gözaltına alındı.

Katliamın ardından ülkeden kaçan hükümetin istihbarat şefi, gözaltına alınan binlerce rahip ve sivilin öldürülerek cesetlerinin ormana atıldığını açıkladı. Halen gözaltında bulunan binlerce kişi de başkentteki cezaevlerinde ve gözaltı merkezine dönüştürülen üniversitede baskı ve işkence altında tutuluyor. Myanmar’a hala basının ya da üzerinde kamera olanların girmesi yasak ve radyo, televizyon, internet yayınları engelleniyor, cep telefonu bağlantıları da engellenmiş durumda.

Merhaba Mücadele Birliği okurları.

Ben Antep'ten bir trikotaj işçisiyim. Çalıştığımız iş kolunda öyle zorluklar var ki baştan bunlara değinmek istiyorum. Bizim iş kolunda çalışma zamanı 12 saat olup, sendika ve sigortamız yoktur. Yani sizin anlayacağımız hiçbir hayat güvencemiz yok. Trikotaj işçileri senede 3 veya 4 ay çalışırlar, geri kalan aylarda patron çok rahat bir şekilde işçiyi işten çıkararak iş olmadığını ve kendisine iş bulmasını söyler. Yani işçiyi kibarca işten kovar.

Kapitalist sistemin dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfı üzerinde kurmuş olduğu sistem ve baskı Antep'te de vahşice sürmektedir. Yokluğun, açlığın, sefaletin ve işsizliğin kol gezdiği bu vahşet, insanların onursuz ve kişiliksiz olduğu bir toplum yaratmaya çalışıyor. İnsanlar aşevlerine muhtaçlar. Bu sistem ve AKP hükümeti, bu duruma düşürdüğü halka yaptıklarını, utanmadan, TV ekranlarında böbürlenerek anlatabiliyor. Bunu söyleyenlere şunu sormak lazım: Sizin kadınlarımız ellerinde sefertası, aşevlerinden hiç yemek aldılar mı? Hiç sıraya girip kömür bekletiler mi? Bizlere bunları reva görenler kendi çocuklarını ABD'de okutup, torunlarının orada doğmasına dua edip, doğduğunda da apar topar ABD vatandaşı yapabiliyorlar. Bunu yapan kim mi? Bildiğimiz TC başbakanı. İşte bunların memleket sevgisi bu kadar.

Bir de Antep'te belediyenin ve mevcut hükümetin sistematik bir şekilde uygulamaya koyduğu Fethullah Gülen efendilerinin destek verdiği dersaneler var. 10-11 yaşındaki yoksul aile çocuklarını, "bedava ders vereceğiz" diye toplayarak dini eğitim veriyorlar. 07:00'de başlayan derslerde çocuklara bilimi öğretmek yerine Kuran okuma yarışı yaptırıyorlar. Bunu cazip hale getirmek için de bazı hediyeler vererek çocukları yarışa sokuyorlar. Bu sistemle çocuklara bilimi öğretmek yerine kaderci bir toplum yaratmak için cemaatler oluşturup çocuklarımızı aralarında sürüklemeye çalışıyorlar. Benim oturduğum Çıksorut Mahallesinde 5 tane ve Antep'te 50'ye yakın böyle dersane yapmışlardır. Zaten Başbakanın şeyhlerin eteğini öptüğü bir ülkede

DEVİRİM DAVASI ASLA YENİLMEZ

başka ne beklenebilir ki?

12 Eylül faşist yönetiminin silindir gibi ezip geçtiği Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfını ve devrimci hareketini sindirmek için, devrimcilerin aktif olduğu bölgelerde devlet sistematik bir şekilde Hizbullah gibi dinci-gerici örgütleri bizzat örgütleyerek, onların gelişmesine destek vererek, bunları finanse etmek için dükkanlar açarak bu gibi örgütlerin gelişmesini sağlamaya çalıştı.

Antep'te devrimcilerin yoğun olduğu mahallelerde bilinçli şekilde, onları sindirmek için dini ve dinci-gerici örgütleri kullanmışlardır. Devrimcilerden o kadar korkuyorlardı ki, devrimcilerin kalesi olan Devrim Lisesi'nin ismini değiştirmeye bile cüret ettiler. Sistemin bu yoğun saldırısına rağmen devrimcileri yok etmeyi başaramadılar. Marx'ın dediği gibi: "Kapitalizm varoldukça yoksulluk da devam edecektir". Yoksulluk devam ettikçe, emek-sermaye çelişkisi sürdükçe devrimciler de hep olacaklardır. Belli şeyleri başardıklarını sansalar bile aslında başaramamışlardır. Çünkü Antep'te devrimciler düşmana inat, çelik bir disiplin içerisinde çalışmalarını sürdürmektedir. Biz devrimciler, var olan kapitalist sistemin vahşice baskısına karşı daha çok çalışmak ve her alanda dimdik, yılmadan, usanmadan, Denizler'in, Yusufklar'ın, Hüseyinler'in bırakmış olduğu bayrağı daha ileri taşımak için yola çıkmışız.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Antep'ten Bir İşçi

"YENİ İNSAN" YÜREĞİ TAŞIYORSAK... İNSANLIĞI GELECEĞE TAŞIRIZ

İnsan hayatının merkezine neyi koymalı; ailesini mi, sevdiğini mi, yoksa kendi ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin zaferle sonuçlanacağı devrimi mi? Sıradan yaşamlar söz konusu olduğunda bu sorunun yanıtı şaşırtıcı olmayacaktır. Ama toplumsal kurtuluşun kendi kurtuluşu olacağını düşünen ve bunun mücadelesini veren "yeni insan" adaylarının cevabı: "Yeni bir dünya yaratma iddiasıyla, yaşadığım bu akıl dışı sistemi yıkıp devirmeyi, yani devrimi koymak olacaktır"

Yüzümüzü ne tarafa dönsük içi boşaltılmaya çalışılan değerlerle karşılaşırız. Bugünümüz . yok, geçmişimiz bize ait değil, yarınımız (eğer biz sahiplenmezsek) elimizden alınacak. Nefes alıp vermemiz dışında her şey elimizden alınıyor yavaş yavaş ve giderek insanlığımızı da teslim etmek istiyorlar. Artık düşünecek daha fazla zamanımız yok! Biz bir şeyleri erteledikçe sadece insanlığımızı değil yaşadığımızı ne varsa hepsini kaybedeceğiz. Aslında kendi geleceğimize kaybettikimiz. Burada durup şunu sormalıyız kendimize: "Kendi geleceğinin mücadelesini veren. bir insan mı olmak istiyorum yoksa geleceğimin gözlerimin önünde yok olmasını bekleyen bir insan mı olmak istiyorum?" Bizden çok uzakta, başka dillerde yaşanan acıları hissetmek ve bu acıların olmaması için mücadele etmek için bu acıların başımıza gelmesini beklemek zorunda değiliz. Yaşanan acılar bizden ne kadar uzakta ve başka dillerde de olsa eğer ufacak bir insan yüreği taşıyorsa, yaşanan-

lar karşısında içimizin sızlaması gerekir. Sızlaması yeterli mi? Asla yeterli değildir, bunların olmaması için elimizden gelen her şeyi yapmak zorundayız. Tarihin dayattığı bu zorunluluğa kulak vermeliyiz. Tarih artık bize sorumluluğumuzu hatırlatıyor: "İnsanlığı ya geleceğe taşırsınız, ya yok oluşa mahkum edersiniz." Her gün artan katliamlara, işkencelere, çocukluğu doğumuyla elinden alınmış temiz yürekli bebeler, yok olmama mücadelesine tüm benliğiyle sarılmış gül yüzlü analarımıza, ölümsüzleşen yiğit savaşırlarımıza ve yüzümüzü döndüğümüz her yere kirlerini yaymış insan görünümündeki vahşilere, onlar tarafından kirletilmiş dünyaya daha fazla seyirci kalmamalıyız. Peki, ne yapmalıyız? Çocukluğu elinden alınmış temiz yürekli bebelerin yarınlarında insanca yaşaması için mücadele etmeli, yok olmama savaşı veren gül yüzlü analarımızın yanında yer almalı ve insanlık mücadelesi uğruna ölümsüzleşen yiğit savaşırlarımızın bayrağını devralmalıyız. Herkes burada durup şunu söylemeli: "Gözlerimin önünde yok olmakta olan insanlığı kurtarmam gerekiyor. Bunun gerekleri neyse, savaşa savaşa ölümse ölüm, gözümü kırpmadan yerine getirmeliyim. Yoksa yok olmakta olan gelecek, yok olmakta olan doğa, yok olmakta olan insanlık son çırpınışlarını kollarımda gerçekleştirecek."

Arkadaşlar, yoldaşlar artık daha fazla çaba sarf etmeli ve insanlığın elinden tutup yarınları ulaşmasını sağlamalıyız. Şimdiye kadar böyle insanlık dışı yaşamayı biz seçmedik ama bundan sonra insanca yaşamayı seçmek bizim elimizde... Umud Kavgada, Gelecek Kavgada... Yarınlar Bizimdir Yoldaşlar...

Gündüzlerinde Sömürülmediğimiz, Gecelerinde Aç Yatmadığımız Sosyalist Bir Dünya İçin Leninist Bilinçle, Cüretle, Cesaretle İleri...

Akdeniz'den Bir Leninist

BİREYSEL DEĞİL ÖRGÜTLÜ MÜCADELE

Merhaba, Yeni Evrede Mücadele Birliği okurları.

Biz Gazi Mahallesi'nde DİK(Devrimci İşçi Komiteleri)'de örgütlü işçiler olarak, Gazi Mahallesi Barajüstü'ndeki gecekondu semtinde oturan bir esnaf arkadaş ile, gecekondu yıkımlarına ilişkin yapmış olduğumuz röportajı sizlerle paylaşmak istiyoruz.

DİK'li İşçiler: Merhaba biz DİK'te örgütlü işçileriz. Sizlerle Gecekondu yıkımlarıyla ilgili bir röportaj yapmak istiyoruz.

Bize biraz kendinizden bahsedersiniz?

Gecekondu Sakini: Ben, uzun süredir bu mahallede oturan bir esnafım.

DİK'li İşçiler: Ne işle uğraşıyorsunuz?

Gecekondu Sakini: Demir ticaret işi yapıyorum.

DİK'li İşçiler: Tuzla'da yapılan yıkımları tv kanallarında görmüşsünüzdür, ne düşünüyorsunuz bu konuda?

Gecekondu Sakini: Önce iğneyi kendimize batıralım. Ben 10 gündür tv izlemiyorum ama duydum. Duyduğumda üzülmiştim, çünkü ben de gecekondu oturuyorum.

DİK'li İşçiler: Gazi'de yapılacak olan gecekondu yıkımlarına karşı neler yapılabileceğini düşünüyorsunuz?

Gecekondu Sakini: Bireysel hareket edemezsiniz. Toplumun o andaki durumuna göre toplumsal hareket edilebilir.

DİK'li İşçiler: Gecekondu yıkımlarına karşı sizce neler yapılabilir?

Gecekondu Sakini: Burada ikna kabiliyetini konuşturmalıyız. Sağımızda-solumuzdaki komşularımızı ikna etmeli, gecekonducularını yıktırmamaları için buradaki örgütlenmelerle birlikte hareket etmeliyiz.

SOSYALİZM İNSANIN İNSANCA YAŞAMASIDIR...

Merhaba Mücadele Birliği emekçileri ve okurları... Sizlerle yeni tanıştığımız, üniversite mezunu olan ve 3 yıldır iş arayan bir arkadaşımızla yaptığımız sohbeti paylaşmak istiyoruz.

Y. E. Mücadele Birliği: Merhaba, bize biraz kendinden bahsedersin mi?

Bahar: 26 yaşındayım, 2005 yılında üniversiteden mezun oldum ve iki yıl aradan sonra şu an yüksek lisans yapıyorum. Tarih bölümü mezunuyum. İşsizim ve iş bulamama kaygısından dolayı yüksek lisans yapıyorum.

Y. E. Mücadele Birliği: Dört yıl üniversitede okudun. Bu dört yılın olumlu veya olumsuz anlamda sana kattıkları nelerdir?

Bahar: Aklıma olumlu anlamda kattığı pek bir şey gelmiyor. Üniversiteden kaynaklı ailemden uzak oluşum kısmen kendi ayaklarım üstünde durma olanağı verdi. Değişik yerlerden öğrencileri tanıyarak, değişik yaşam şekillerini öğrenme olanağı verdi. Öğrenciler konusunda hayal kırıklığı yaşamadım. Okuduğum bölümde iş alanının geniş olmaması, bende zamanımın çalındığı düşüncesini uyandırdı. Sonucunu alamayacağım bir şeye emek sarf ediyordum. Bundan dolayı okuduğum bölüme uzaklaşıyordum. Kendi alanımdan farklı işlerde çalışma zorunluluğum oldu ve kendi alanıma yabancılaştım.

Y. E. Mücadele Birliği: İki yıldır üniversite mezunusun ve işsizsin. Senin gibi üniversiteden mezun yüzbinlerce öğrenciyle aynı "kaderi" paylaşıyorsun. Eğitim - öğretim sistemi üzerine dair düşüncelerini alabilir miyiz?

Bahar: Eğitim-öğretim sistemi, en iyisini yapabilmek adına(!) öğrencileri birbiriyle yarıştıyor. Böyle bir yarış içerisinde olmak, öğrenciyi yapabileceğinin en iyisini yapma olanağı vermiyor. Öğrencilerin çoğuyla orantısız olan olanaklar öğrencilere ha bire elekten geçirilme durumunu yaşıyor. Bu da onun öğrencilikten kurtulmadan sürekli sınavlara girmesine sebep oluyor. Üreten konuma gelmesine engel oluyor. 16 yıllık okul hayatım boyunca neyi veya ne için okuduğumun farkında olmadan okula gittiğimi düşündüğüm olmuştur. Öğrenmek için değil sınıfımı geçmek için okuyordum. Ezbere dayalı eğitim dedikleri bu olsa ge-

rek. Eğitim-öğretim sistemi, yaşanan sistemin uzantısı olduğu için ondan bağımsız düşünülemez. Eğitim-öğretim sisteminde varolan sorunlara, bağlı olduğu kapitalist sistem değişmedikçe, kısmi düzenlemelerle çözüm bulunamayacaktır.

Y. E. Mücadele Birliği: Kapitalizm de-yince aklına ne geliyor?

Bahar: Adından da anlaşılacağı üzere her şeyin merkezini para sayıldığı, insanları hep rekabet ettiren, "en çok"a sahip olarak insanlara kendini güçlü hissettiren bir sistem. Bu "en çok"a sahip olma dürtüsüyle başkasına bir şey bırakmama pahasına her şeyi göze aldırın bir sistem. Göze aldırın derken; başkasının canına kastetmeye varana dek, yaşam alanını yok edecek kadar acımasız ve saldırganlık hali.

Y. E. Mücadele Birliği: Sosyalizm de-yince aklına ne geliyor?

Bahar: Öncelikle şunu söyleyeyim, sosyalizm düşüncesi bizden hep uzak tutulmuştur. Kapitalizm yok edilme korkusuyla, sosyalizm ideolojisinin önünü kapatmaya çalışılmaktadır. Sosyalizm bence yaşamın farkında olmak, geleceğe güvenle bakmak, yaşarken başkalarının da insanca yaşadığını bilmektir. Kadın oluşumdan kaynaklı güçsüz ve iradesiz olmamaktır. Eğitim noktasında başkalarıyla rekabet etmek zorunda kalmadan kendi alanımda başarılı olmak, işsizlik ihtimalini aklıma bile getirmemektir. Bana göre sosyalizm, kapitalizmin yarattığı insanın(!) saldırganlaşmış ve hayvanlaşmış hali değildir. İnsanın "insanca" halini yaşamasıdır...

Y. E. Mücadele Birliği: Mücadele Birliği emekçilerine ve okurlarına son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?

Bahar: Şimdiye kadar verdiğim cevaplardan da anlaşılacağı gibi yaşamımdan memnun değilim ve benim gibi birçok insanın memnun olmadığını farkındayım. Özelden ben genelde insanlığın yaşadığı bu memnuniyetsizliğin ortadan nasıl kaldıracağı konusunda kafa yormam gerektiğinin farkına vardım.

Y. E. Mücadele Birliği: Bizimle bu sohbeti gerçekleştirdiğin için teşekkür ederiz.

Bahar: Ben teşekkür ederim. Ayrıca çalışmalarımızda başarılar dilerim...

Akdeniz'den Leninistler

AYIŞIĞIMIZDA RASİM VE AYNİL YOLDAŞLAR

23 Eylül 1996'da Çanakkale'nin Ezine ilçesinde geçirdikleri trafik kazası sonucu kaybettiğimiz Rasim ve Aynil yoldaşlarımız, Ayışığı Sanat Merkezi Şiir Atölyesi'nin hazırladığı bir etkinlikle anıldılar. Bu, aynı zamanda Ayışığı Şiir Atölyesi'nin bu yılki ilk etkinliği oldu.

Önce, Ayışığı Sanat Merkezi yöneticisi Songül Yücel söz aldı. Kısaca Aynil ve Rasim yoldaşlardan bahsetti ve onları anlatması için bir başka yoldaşı kürsüye çağırdı. Söz alan yoldaşımız, kendisinin Aynil ve Rasim yoldaşları bizzat tanımadığını, ama Çanakkale Cezaevi'nde kaldığı için onlara ilişkin anlatılan çoğu şeyi bildiğini söyleyerek başladı sözlerine. Rasim ve Aynil yoldaşların Çanakkale halkı tarafından yakından tanındığını ve çok sevildiğini söyledi. Rasim yoldaşın Manisa doğumlu olmasına rağmen Çanakkale'de büyüdüğünü, gençliğinde babasının işlerine yardımcı olduğunu, bu nedenle Çanakkale'nin birçok esnafı vb tarafından tanındığını, yoldaşın çevresine karşı çok duyarlı bir insan olduğunu, avukat olduktan sonra bu duyarlılığının artarak sürdüğünü, İHD başkanı olduktan sonra da sürekli cezaevine gidip geldiğini, tüm siyasetlerin tanıdığı ve sevdiği bir avukat olduğunu söyledi. Bir insan olarak çok yönlü, esnek olduğunu, kalıplarının olmadığını anlattı. Yeni İnsan'ın bir örneği olduğunu, bir şair olarak da iyi yolda olduğunu, yaşasaydı çok daha güzel ürünler verebileceğini; ama aramızdan erken yaşta ayrıldığını söyledi. Aynil yoldaşın da çok sevilen bir insan olduğunu; Tüm-Bel Sen'de yönetici olduğu dönemde Ayçe İdil Erkmen'in ölümsüzleştiği haberini belediyenin hoparlöründen tüm Çanakkale halkına duyurduğunu, onları cenazeye katılmaya çağırdığını, bu nedenle görevden alındığını ve bir ay süreyle cezaevinde kaldığını anlattı. Aynil ve Rasim

yoldaşların küçük bir kızları olduğunu, Ekin Su adındaki kızlarını büyük bir ihtimamla büyüttüklerini, daha çok küçük yaşlarda Ekin Su'nun "Bak bu Lenin amca" diyebildiğini söyledi. Ekin Su'nun şu anda babaannesini ve dedesinin yanında olduğunu, ama iyice büyüdüğünde, annesi ve babasının yolundan gideceğine ve yoldaşlarını bulacağına inandığını söyledi.

Daha sonra yeniden söz alan Songül Yücel, Aynil yoldaştan bahsetti. TAYAD'ın Aynil ve Rasim yoldaşın ölümsüzleşmeleri üzerine cenazelerine gönderdiği mesajı okudu. Bu mesajda, TAYAD'luların iki devrimci dostlarını kaybetmekten duydukları derin acı anlaşılıyordu.

Songül Yücel ayrıca, geçen yıl Rasim yoldaş adına 2 dönem üst üste başkanlığı yaptığı Çanakkale İHD tarafından bir şiir yarışması yapıldığını ve bu yarışmada ödül alanlara ödülleri verildiğini söyledi. Ama, kendilerine haber verilmeden böyle bir şeyin yapılmasını e-

leştirdiklerini de ekledi. Çünkü, Rasim Oktar'ın herşeyden önce, örgütlü bir kimliği olduğunu, onun örgütlü, devrimci bir şair olduğunu ve yoldaşlarının böyle bir etkinlikten haberdar edilmemesinin etik olmadığını söyledi. Arkasından, şair dostumuz, yoldaşımız Ruhan Mavruk söz aldı. "İnsan ancak unutulduğu zaman ölür" dedi. Ruhan yoldaş, yüreğinden gelen sesle "onlar ölmeler, şu anda buradalar" dedi ve Rasim yoldaşın bir şiirini okudu. Daha sonra, şiir atölyesinden yoldaşlarımız, dostlarımız, Rasim yoldaşın şiirlerinden örnekler okudular. Ve Şiir Atölyesi'nin önerisiyle, bundan sonra Atölye'nin ismi, Rasim Oktar Şiir Atölyesi olarak değiştirildi. Bölgelerdeki şiir atölyelerine de "Ekin Su'nun adının verilmesi kararlaştırıldı. Daha sonra, Rasim yoldaşla ev arkadaşlığı yapmış, aynı zamanda öğretmeni olan birinin mektubu okundu. Rasim yoldaşın babasına yazdığı mektup ise, salonunda bulunan herkesi hen duygulandırdı, hem de coşkulandırdı; çünkü yoldaşımız, bu mektubunda onları sevdiğini ve kendisinin yolunu seçtiğini ve sosyalizmin yolunu seçmekten onur duyduğunu söylüyordu.

Bu güzel mektuptan sonra Ayışığı Şiir Grubu Emeğe Ezgi, Rasim ve Aynil yoldaşlar için ezgiler söylediler. Emeğe Ezgi'nin onlar için bestelediği ve ayrıca Rasim yoldaşın şiirlerinden Denize Ezgi'nin bestelediği parça çok beğenildi.

En son Songül Yücel, Rasim yoldaşımızın "Gitti Sapmadan" şiirini okudu. Adeta yoldaşımızın hepimize vasiyeti gibi olan bu şiiri büyük etki yarattı.

Etkinlik bitiminde yapılan sıcak sohbetlerle Ayışığımızda içimizde yeni yeni umutların çiçek açtığını duyumsayarak, bir hafta sonunu böyle bir etkinliğe ayırmış olmanın coşkusuyla Rumeli Han'ın en üst katından ayrıldık. □

TAM İLHAK'IN ANAYASA

Ankara'da anayasal bir tiyatro sergileniyor. Cunta baskısı altında kabul edilen '82 Anayasasında hangi temel değişiklikleri yapacaklarına dair tek söz söylemeyen AKP hükümeti, bu konudaki hazırlıkları herkesin merakını kıskırtacak bir giz perdesi ardına itti. Bu "körebe" oyunu, taslağı hazırladığı söylenen "bilim kurulu" ile hükümetten, her şeyi değiştirir gibi yaparak hiçbir şeyi değiştirmemekle ünlü Cemil Çiçek gibi temsilcilerin, Abant gölü kıyısındaki köşe-kapmacası ile, gerçekten komediye dönüştü.

Tekelci basının paparazzi programlarının tedrisatından geçmiş seçkin müfrezeleri, anayasa gibi temel bir belgeyi hazırlamak için "gizlice" toplanan bu grubu, ya söğüt gölgesi altında dinlenirken, ya da namaz için koştururken bol bol görüntülemeyi başardı.

Başkent Ankara'nın güvenlik duvarları ve bürokrasi perdesiyle sıkı sıkıya örtülü yüzlerle binası dururken, Abant gibi ıssız bir yerde oynanan bu "körebe" oyunu, kimilerine garip gelebilir. İşin gerçeği, tekelci basının da ortak olduğu bu "körebe" oyunuyla geniş kamuoyu oyalanırken, anayasanın asıl hazırlıkları, kimsenin bakmadığı yerlerde hazırlanıyor: Gerçek iktidar odakları arasındaki müzakerelerde. Bunlar, en başta ABD ve AB emperyalizmi, TÜSİAD ve MGK oluşumlarıdır.

Hükümet, yeni anayasayı kafasını gözünü yarmadan bitirebilir mi ve onu halkoyuna sunabilir mi, şimdiden bilinmez. Yaşanan derin siyasi kriz süreci, seçimlerle birlikte daha da derinleşen burjuva kamplar arasındaki kavga

ve ufukta belirip bir kar topu gibi büyüye büyüye gelen dünya ekonomik bunalımı, bütün bu yeni anayasa tartışmalarını bir anda çöpe atabilir. Türkiye'nin henüz resmen ilan etmediği ama fiilen adım adım geliştirdiği, Güney Kürdistan'a karşı yürütülen savaşı da bu belirsizliği büyüten etkenler arasında saymak gerek. Bu etkenleri şimdilik bir kenara bırakırsak, emekçileri önümüzdeki dönem yeni anayasa tartışmalarının içine çekmek için daha yoğun bir çaba sarfedilecektir.

Elbette, herkes ip canbazının numaralarını izlerken, anayasaya "yeni" niteliğini veren öğeler gözlerden kaçırılmış olacaktır. İpin üzerine sırayla, türban sorunu, Kürtçe eğitim, Kemalizm, YÖK ve MGK gibi, her biri büyük yaygaralar çıkarmaya uygun konular çıkartılacak. Özgürlükler, insan hakları sözcükleri havalarda uçuşacak. Peki, gözlerden saklanmak istenen, yeni anayasanın özü nedir?

Sebepten Değil Sonuçtur Anayasa

Daha henüz ilk taslağı basına sızdırılan ve bir bardak suda koparılacak fırtınalarla epeyce değişme ihtimali olan bir anayasanın, nasıl bir öz taşıdığına dair soruya cevap bulmak, mantık dışı görünebilir. Fakat öyle değil. Herşeyden önce, kapitalist sistemde anayasalar, güç ilişkilerinin kaynağı değil, sonucudurlar. Anayasa, sınıf savaşımını ve iktidar aygıtları içindeki egemen sınıfın ilişkilerini belirlemez; olsa olsa, az-çok uzun dönemi kapsayan mücadeleler sonucunda varılan hegemonya ve bağımlılık ilişkilerini kurumsallaştırır, süreklileştirir ve kendi kendini üretir hale getirir. Anayasa, e-

konomik gelişmeler ve siyasi kapışmaların skor tabelasıdır, bu skoru devlet aygıtının işleyişine uydurur ve böylece egemen burjuva sınıfa, sivil ve askeri bürokrasinin milyonlarca üyesi tarafından yeniden ve yeniden üretilen bir hakimiyet gücü sağlar.

Bu anlamıyla 1982 anayasası, 24 Ocak 1980'de alınan ekonomik kararlarla yerinden oynayan taşların ve 12 Eylül askeri darbesinin yeniden belirlediği siyasi dengelerin, hukuki bir metne çevrilmesinden ibaretti. Yeni anayasa ise, Kemal Derviş'in başlattığı "Güçlü Ekonomik Geçiş" programlarının bir hukuki metni olacaktır. Başka bir deyişle, yeni anayasa, artık sonuçları her alanda görülen emperyalist tam ilhak sürecinin skor tabelasıdır.

Dünyanın en büyük finans şirketlerinden Merrill Lynch'te yöneticilik yaparken, AKP'ye adeta paraşütle inen taze bakan Mehmet Şimşek: "Yeni anayasa Türkiye'yi daha rekabetçi bir ülke haline getirecek" derken, onun özünü de açıklamış oluyordu. Ayrıntılarına girmeden önce, bu özü tek sözcükle açıklayalım: Yeni anayasa, emperyalist tam ilhakin yarattığı ilişkilerin ve yoksulluğun süreklileştirilmesi, kurumsallaştırılması ve toplumsal ayaklanma potansiyellerinin bastırılması için devlet aygıtlarının yeniden yapılanmasıdır.

25 Yılın Sonuçları

25 yıl önce yazılan '82 anayasası, o güne dek iç pazara yönelik üretime ağırlık veren sanayi yapısını değiştirmeye yaramıştı. Emperyalizmin ünlü "Uruguay toplantıları" ile bağımlı ülkelere dayattığı IMF programlarının amacı, her ülkeyi, o dönemlerin yıl-

SİYASİ VE REFERANDUM

dızları Güney Kore, Tayvan ya da Singapur'a çevirmekti. İç pazara dönük sanayi, adım adım, dünya pazarlarına bağlandı, bu dönüşümün sağlanabilmesi için, varolan işçi ve emekçi hareketleri kuşatma altına alındı. Bu siyasi kuşatma, grev yasakları ve sendikalar örgütlerinin budanmasıyla, sanayiye ucuz iş gücü deposuna çevirdi. İşçi sınıfı, siyasal bir kuşatma altına alınmış olsa da; sosyal güvence, sağlık, eğitim ve belediye hizmetleri gibi, kimi hakları koruyordu. Bağımlı ülkelerin mücadelecisi sosyal sınıfı olan sanayi proletaryası, varolan koşullarda ucuz iş gücü olmaya, başka türlü razı olamazdı.

Aradan geçen 25 yılda siyasi kuşatma yerini, ekonomik yıkımın yarattığı sürekli işsizlik ve yoksulluğun işçi sınıfını sermayeye iyice perçinleyen zoruna bıraktı. Sanayideki dönüşüm, emperyalist dünya pazarlarına bağlanarak sağlamıştı. Devletin sanayideki yaptırımları tek tek tasfiye edilmiş, dış ticarete gümrük engelleri kaldırılmış, sıcak para denen finansal araçlar yardımıyla ekonominin tümünü emperyalist talana açan mekanizmalar kurulmuştu.

Dönüşümün sonuçları 25 yıl sonra açıkça görülüyor: Sürekli büyüyen dış ticaret açığı ve inanılmaz boyutlara varan borç yükü. Daha önceki dönemlerde nispeten düşük olan işsizlik, sosyal patlama sınırını çoktan aştı ve süreklileşti. Öyle ki, iş bulma umudu kalmayanların sayısı, inatla ve umutla iş arayanları geçti. Devlet bütçesi artık yalnızca borçların geri ödenmesi hedefine göre ayarlandığından, eğitimde, sağlıkta ve belediye hizmetlerinde, bugüne dek “vatandaşlık hakkı” ola-

rak tanımlanan ne varsa, devletin bu alanlardan adım adım çekildiği gözlemlendi. Devlet, tüm yükümlülüklerinden fiilen çekiliyor. Özel hastanelere yönlendirilen SSK'lılar, özel eğitim kurumlarına dağıtılan teşvikler, 130 bin öğretmen açığına rağmen yapılmayan atamalar, bu sürecin parçaları. Belediye hizmetleri ise uzun süredir taşeronlaşma ile, zaten özel bir nitelik kazanmıştı.

Emperyalist tam ilhak, kimi “vatandaşlık hakları”na sahip bağımlı ülke emekçilerini sadece borç ödemek için çalışan yoksul köleler yığınına dönüştürdü. Bu köleler ki, işsizliğin korkunç bir hayalet gibi dolaştığı ülkede, borç içinde yüzen ekonomiyi ayakta tutmak için her türlü haktan vazgeçebilecek durumda olmalıydılar. Kemal Derviş'in “Güçlü Ekonomiye Geçiş” programı, işte bu sosyal temelin yaratısına yardımcı oldu.

82 anayasası, belki bir Güney Kore, Tayvan olabilmeyi hedefliyordu, ama yeni anayasa, Hindistan ve Çin'in rekabetinden geri kalmamayı hedefleyebilir ancak. Bu hedefe, emekçiler için yaratılan cehennem, anayasal bir kurum haline gelmesiyle varılabilir.

Hazırlanan yeni anayasa, böylesi bir sınıf ilişkileri üzerine yükseliyorsa, onun “özgürlükçü” olabileceğini kim düşünebilir? Bazı küçük-burjuva aydınlar, daha şimdiden, YÖK'ün yetkilerini kısıtlayacağı ve TSK'nın “askeri vesayet rejimi”ni zayıflatacağını bekledikleri için, yeni anayasayı “liberal” ilan ettiler. Bu aydınların tantanası, bazı oportünist gruplarda etkisini göstermeye başladı bile.

Sınıf bilinçli devrimci proletarya, fiilen işlemeye devam eden ekonomik

ve siyasi sürecin ifadesinden başka bir şey olmayan yeni anayasa tartışmalarının, geniş kitlelerde değişime dair umut ve beklenti yaratmasına izin vermemelidir. Bu ülkede, polis, asker ve yargının işleyişini belirleyen genelgeler ve iç tüzükler, bütün anayasal metinlerden çok daha güçlüdür. İnanmayanlar, milletvekili olunca “anayasal dokunulmazlık” kazandıklarını sanan DTP'lilerin bugünlerde başına gelenlere bakabilir. Yeni anayasa, tam ilhakın, yoksulluğun sürdürülmesinin ve derinleştirilmesinin, ayaklanmaları bastırmanın amaç ve hedefleriyle dolu olacaktır.

Yine burjuvazi tarafından işçi sınıfı ve emekçilerin devrim mücadelesini rayından çıkarmak, mücadeleyi rotasından saptırmak için gündeme getirilen Cumhurbaşkanını kimin seçeceğine dair 21 Ekim'de yapılacak olan referandum “anayasal hayaller”in tüm halka yayılması çabasıdır. Burjuvazi bu şekilde devletin “tepe”sinde yaşanan çatışma ve çatlaklarda halkı bir taraf olmaya zorluyor. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızı asıl gündemi olan devrimden uzaklaştırmak ve oyalamak için girişilen bu oyunlar boşa çıkarılmalıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler, yoksul Kürt halkı kendisini bir kaç yıl süreyle kimin ezeceğine karar vermekle değil, en yaşamsal sorunlarını nasıl çözeceğini düşünmekle meşguldür. İşçi sınıfı ve emekçiler, yoksul Kürt halkı, “anayasal hayaller”, referandum vb. değil kendi kaderini özgürce belirleyebilmek için devrime yönelmelidir. Leninistler, seçimlerde olduğu gibi, geniş emekçi yığınların dikkatini, anayasal süreçlere değil, devrime çekmek için çalışacaktır.

F Tipi zindanlar başta olmak üzere son süreçte zindanlardaki devrimci tutsaklara saldırılar arttı. Devrimci tutsaklara ve görüşçülerine yeni yeni yaptırımlar uygulanmaya çalışılıyor. Bunlara boyun eğmemenin cezası ise mektup, görüş yasağı vs. oluyor. Son olarak Kandıra F tipinde görüşe gittiği ve sadece yan kabindeki tutsağa merhaba dediği için Rojda Şendur ve Leninist tutsak Musa Karataş'a görüş cezası verildi.

Konuyla ilgili olarak Mücadele Birliği Platformu tarafından, 4 Ekim Perşembe günü saat 12:00'da İstanbul İHD Şubesi'nde bir basın açıklaması yapıldı. Basın metnini Mücadele Birliği Platfor-

ZINDANLARDA DEVRİMCİ TUTSAKLARA SALDIRILAR ARTIYOR

mu adına Fatma Yıldırım okudu.

Burjuvaziyle işçi sınıfı ve emekçi halklar, devrimci ve yurtseverler arasında süren iç savaşın yeni bir aşamasına girdiğini ifade eden Yıldırım, zindanlardaki tarihi Ölüm Orucu Eylemi'nin bitmesinden sonra devletin adeta fırsat bulmuşçasına saldırdığını, bir yandan sürgün-sevkler, bir yandan görüş ve mektup cezaları, bir yandan da disiplin cezaları ve yeni uygulamalarla devrimci tutsakları yıldırım, uzun yıllardır devam eden mücadele geleneğini kırmak istediğini ama ne yaparsa yapsın başındaki devrim korkusunu atamayan burjuvazinin, hala devrimin moral kaleleri olmaya devam eden devrimci tutsakları teslim almak için varını yoğunu ortaya koyduğunu belirtti. Bunların yanısıra zindanlardaki devrimci tutsaklara ve görüşçülerine çeşitli yaptırımlar uygulamaya çalışıldığını söyleyen Yıldırım; "Kandıra F Tipi zindanına görüşe giden Ayşe Rojda Şendur kendi ziyaretçisine "merhaba" dedikten sonra hemen yan kabinde bulunan Musa Karataş'a da "merhaba" demek istemiş ama o esnada görevli olan gardiyanların müdahalesiyle karşılaşmıştır. Bu duruma sessiz kalamayan Musa Karataş ise gardi-

yanlara bağırması ve en insani hakkı olan görüşçülere "merhaba" demenin dahi bu şekilde engellenmesine tepki göstermiştir. Gardiyanlar hem Ayşe Rojda Şendur, hem de Musa Karataş hakkında tutanak tutmuşlardır. Ve sonrasında Ayşe Rojda Şendur'a herhangi bir tebligatta bulunmadan görüş cezası verilmiş ve uygulanmaya başlanmıştır. Ayşe Rojda Şendur, görevliye müdahale ve hakaret ettiği gerekçesiyle 1 ay görüş cezasına çarptırılmış; Musa Karataş'tan ise "görevlileri tehdit ettiği" gerekçesiyle savunma vermesi istenmiş ve ardından soruşturma açılmıştır. Ayşe Rojda Şendur görüş cezası aldığını, görüşe gittiğinde öğrenebilmiştir. Ve kendisine görüş yaptırılmamıştır." dedi. Yıldırım son olarak şunları söyledi: "F Tipi zindanlarda ve diğer zindanlarda bu tür uygulamalar yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Devrimci tutsaklar bu tür disiplin cezası tehditleriyle yıldırım isteniyor. Bugüne kadar hiçbir tehditleri ve "ceza"ları devrimci tutsakları geri atıramadı. Bundan sonrada zindanlardaki devrimci tutsakların sesini kısımaya kimsenin gücü yetmeyecek. Biz olduğumuz sürece, zindanların sesi dışarıda yankılanmaya devam edecek."

GAZİ'DE DİK'TEN YAZILAMALAR

Merhaba Mücadele Birliği okurları,

Biz, Devrimci İşçi Komiteleri olarak, Gazi Mahallesi'nin gecekondu yerleşim alanlarında yazılamalar yaptık. Özellikle işçilerin yoğunlukla oturdukları yerlerde Devrimci İşçi Komitelerinin örgütlendiğini, çalışmalarımıza hızlı bir şekilde başladığımızı duyuruyoruz.

Gazi'nin bir çok yerine Devrimci İşçi Komiteleri imzalı "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "18. Yılında Leninist Saflara" yazılamalar gerçekleştirdik.

*Devrimci İşçi Komiteleri/
Gazi Mahallesi*

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Merhaba Mücadele Birliği Okurları,

20 Eylül Perşembe günü, akşam saat 20.30 sularında, biz leninistler olarak bir araya geldik. Kürt halkına yapılan saldırıların yoğunlaştığı süreçte, Kürt halkının yalnız olmadığını Yenidoğan'da da gösterilmesi gerektiğini düşündük. Ve bir eylem gerçekleştirdik. Kürt halkının yoğun olduğu bir sokakta, yolu ateşe vererek eylemimizi başlattık.

Sık sık "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları attığımız eylemimizi, bir süre sonra sonlandırarak dağıldık.

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!

Yenidoğan'dan Leninistler

KURTULUŞ “KORKU”NUN “CESARET”E DÖNÜŞTÜĞÜ ANDA

“... Hiçbir zaman oturmayacağım pazarlığa seninle,

Ey güneşin düşmanı, Sıkacağım dişimi, dayanacağım Son damlasına dek kanımın...”

Dünyaya gözlerini açan insan, kendi büyüklüğü ile evrenin genişliği arasındaki farkı görüp dehşete düşmüş. Bunun yanında su baskınları, yer sarsıntıları, ağaçları kökten söken fırtınalar; yani nedeni anlamlandırılmayan ve zamanla oluşumları “insan”ın tanrılara itaatsizliğinden kaynaklandığı düşünülecek olan doğa felaketleri... Hiçbir zaman kabullenilemeyen ölüm... Tüm bunlar, insan hayatını farkında olmadan inanılmaz derecede etkileyen ve ona yön verecek olan “korku”yu doğurdu ve geliştirdi.

İnsan “korku”yu silmek için çok çeşitli yollara başvurdu, fakat bunlar amacından saparak korkuyu besledi. Kendine sığınaklar yarattı insan. Bunlara kapanarak gerçek dünyayla bağını kopararak, bilinmeyi korku içindeki yüreğiyle açıklamaya çalıştı. Sığınaktan çıkınca ona saldırarak, hayatına son verecek öcüler, canavarlar resmetti kafasında. Olduğu yerde açıklıktan ölme tehlikesi de yaşamaktaydı. Bunun farkına varınca “insan”, dışarı çıkmak zorunda kaldı, kendi gibi olanlarla birlik oldu, topluluklar yarattı. Korunmak için savunmayı, doymak için saldırıyı ve yaşamını devam ettirebilmek için üretmeyi yani çalışmayı öğrendi insan. İnsanlar çalışıyordu. Hayatlarına gerekli olan her şeyi üretiyorlardı ama hala korkuyorlardı. Bir güç aradılar. Onları yaratan, ihtiyaçlarını karşılayan ve en önemlisi onları koruyan bir güç. Bu, gerçekte, kendilerini var edip koruyan değil; kendilerinin var edip korudukları güçtü. Tanrıydı bu güç; ismi, kuralları, oluşumu zamana ve yere göre farklılık gösterdi fakat özelliği geneldi: “Kurallara uyacaksın, karşılığında isteklerini alacaksın, günahların bağışlanacak.”

Çalışan insanlardan farklı, çalışmayıp üretimden faydalananlar çıktı ortaya. Bunlar da insanlar gibi korkuyorlardı ve korunmak için bir silah olarak dini kullanıp onu var eden insanlara yönelttiler. Kurallar kavramlar aynıydı ama tanrı değişmişti, somutlanmıştı, Tanrı köle sahibiydi, köyağası; kimi zaman padişah, hükümet; kimi zaman patron... Ama her zaman paraydı bunların tanrıları. Çünkü para ‘güç’tü. Iraklı bir kadının sömürgecileri ifade ettiği gibi: “*Bunlar kafalarından sevgiyi, vicdanı, ahlakı, namusu çıkarmış yerine yalnız. parayı, yeşil parayı koymuşlar.*” Bütün insanlar bu kadar farkında değil. Emekçilerin ürettiklerini gasp edip onlara çok çok azını “bağışlayan”, oturduğu yerde emekçinin kanından, kesilen kolundan, yanan vücudundan, uykusuzluğundan, aç çocuğundan ve hatta yakınlarından, susuz elektriksiz evinden, çamurlu yolundan, nefesine karışan zehirli gazlardan, çalıştığı gecelerinden, düşüncesinden-aklından, insanlıktan uzaklaşan ço-

cuğundan beslenen ve gün geçtikçe çatlarcasına büyüyen farkında değildi bütün insanlar. İnsanlar farkındaydı belki ama, bütün saflıklarıyla artık tanrısallaştırmışlardı onu. Çünkü güç ondaydı, “o neisterse olur”du. “Hikmetinden sual olunmaz”dı ve ondan çok korkuyorlardı. Onu yıkmak yerine “bağışları” biraz daha arttırmak çabasındaydılar. Korkuları sadece kendilerine değil çocuklarına, ailelerine, çevrelerine de bulaştırıyorlardı. “Aman” diyorlar. “Aman uğraşmayın ‘tanrılarla’. Bunlar çok güçlü yenemezsiniz. Uğraşmayın da kustukları ateş bana da bulaşmasın”. Uyarılar etkili olmayınca kendilerini haklı çıkarmak için korkutmaya çalışırlar tıpkı kendilerinin korktukları gibi.

Artık insanların bilmeleri gereken tek bir şey var: Kurtuluşları çok yakında. Kurtuluşları, “korku”nun “cesaret”e dönüştüğü anda. “Tanrı” ünvanının gerçek sahibine “insanlığa” verildiği anda...

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Akdeniz’den Bir Leninist

Kamu Emekçileri Yalnız Değildir

Kamu emekçileri, kendilerine dayatılan %2’lik maaş zammına tepkilerini ifade etmek için Adana’da 6 Ekim Cumartesi günü bir basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirdiler. Kamu emekçileri saat 12:30’da Eğitim-Sen önünde toplanarak sloganlar eşliğinde İstasyon Meydanı’na doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “Sözleşmeli Köle Olmayacağız”, “Çeteler Halka Hesap Verecek”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak”, “Faşizme Karşı Omuz Omuza”, “Devlet Gündümlü Sendikaya Hayır”, “Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “Sahte Sendika İstemiyoruz”, “Anadilde Eğitim Engellenemez”, “Operasyonlar Durdurulsun” sloganlarını atan kamu emekçileri, İstasyon Meydanına geldiklerinde ise hazırladıkları basın metnini okudular.

Basın metninin okunmasının ardından kısa bir konuşma yapan KESK MYK üyesi ve Genel Sekreteri Abdurrahman Daşdemir, hazırlanmakta olan anayasanın 12 Eylül Anayasasını aratır nitelikte olduğunu ve Emekli-Sen örneğini vererek saldırıların giderek arttığını belirtti. İşçi ve emekçilerin de bu Anayasaya karşı söyleyecekleri olduğunu ve bunu 6 Kasım günü Ankara’da yapacakları merkezi bir mitingle haykıracaklarını belirtti.

Adana’dan Mücadele Birliği Okurları

ANTEP OTOBÜS İŞÇİLERİ KARARLI BİR ŞEKİLDE YOLUNA DEVAM EDİYOR

Antep'te, 3 Ekim Çarşamba günü, özelleştirilen belediye otobüsleri, mazot olmadığı gerekçesiyle seferlerine çıkmadılar.

Belediye otobüsleri geçtiğimiz yıl 10 yıllığına Kevser turizme kiraya verilerek özelleştirilmişti. Özelleştirmeye karşı Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS), basın açıklamaları, yürüyüşler imza kampanyası gibi bir dizi eylemler gerçekleştirmişti.

Bu eylemlere ve halkın tepkisine rağmen AKP'li belediye, otobüsleri özelleştirerek halka ve otobüs işçilerine tam anlamıyla bir işkence yaşıyor. Otobüsler özelleştikten sonra 53 şoför sudan sebeplerle işten atıldı. Bu durum karşısında işçiler önce otobüslerin bulunduğu bakım şefliğinde daha sonrada şehir merkezindeki Balıklı Parkı'nda günlerce pankart açarak oturma eylemleri, basın açıklamaları ve belediye önüne yürüyüşler düzenlediler. Bu yürüyüşler daha sonrasında belediye önünde oturma eylemine dönüştü. Bu tür eylemler sonucunda işten çıkarılan işçiler tekrar işe alındı. Ve yeni işçiler işe başlarken binde bir ortaklık sözleşmesi imzalatılarak sendika haklarından muaf tutulmaya çalışıldı. Buna rağmen işçiler TÜMTİS sendikasına üye olarak bu oyunu da boşa çıkardılar. Ve hala otobüs şoförlerine yönelik işkence devam ediyor.

Otobüsleri kiralayan şirketin SSK'ya 3 trilyon, belediyeye 5 trilyon ve akaryakıt şirketine de yüklü miktarda borcu bulunuyor. Akaryakıt şirketi mazot vermeyerek otobüslerin şehir hattına çıkmasını engelledi. Bu durum halk için büyük bir işkenceye dönüştü. Sabah işe giden insanlar saatlerce durakta bekleyerek gidecekleri yerlere varamadılar. Diğer halk otobüsleri ve dolmuşlar trafiği felç etti. Şehir ulaşım hatları tam anlamıyla bir işkenceye dönüştü.

Otobüs işçilerinin bir bölümü 2 aydır, bir bölümü de 4 aydır maaş alamıyor. Bu durum karşısında iş bırakma eylemi kararı alan sendika, daha sonra iş bırakma eylemini ertelemek zorunda kaldı. Tümtis Genel Başkanı Kenan Öztürk konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada şöyle dedi: "Ağız tadıyla iş bırakma eylemi yapamadık, iş bırakmak için şefliğimize geldiğimizde mazot olmadığından kaynaklı zaten otobüsler iş bırakmıştı. Belediye başkanı, demokratik kitle örgütlerinin ve sendikamızın açıklamalarına rağmen bu hizmetin daha iyi yürütüleceğini iddia ederek özelleştirmeyi gerçekleştirmiş, ancak halkımız hizmet kalitesinin kar hırsıyla yükseltilemeyeceğini pratik olarak görmüştür. Antep'teki belediye otobüslerinin bugünkü durumu tamamen özelleştirmenin getirmiş olduğu bir sonuçtur." Bu trajikomik durum karşısında belediye tam bir çıkişsızlık içerisine girdi. Belediye başkanının bir yerel gazeteyle yaptığı röportajda "belediye olarak tekrar kiraya verdiğimiz şirketin sözleşmesini feshetmek için yasal işlemlere başladık. Yani otobüsler tekrar belediye bünyesinde yer alacak" dedi. Onca eyleme, basın açıklamasına, yürüyüşe ve direnişe karşın özelleşen otobüsleri tekrar belediye bünyesine almak düşüncesi bile belediyenin halkın taleplerini karşılayamadığının bir göstergesi.

Antep'te, otobüs şoförlerinin yaşadığı ve de bütün Antep halkını ilgilendiren bu sorun, işçi ve emekçi halklarımıza, kapitalist sistemde belediyecilik anlayışının nasıl iflas ettiğini bir kez daha göstermiştir.

Tam bir yılın hikayesine dönen Antep'in otobüs sorunu yaşadığımız diğer toplumsal sorunlarla birlikte ele aldığımızda anlamlı olacaktır. Tamamen bir rant alanı olan kapitalizmin belediyecilik anlayışına karşı, yürütülecek devrimci eylem bütün yaşadığımız sorunlarımızın köklü çözümü olacaktır. İşçilerin, emekçilerin, öğrencilerin ve yoksul köylülüğün mücadele birliğini örmeden, köklü kazanımlar için kapitalist sömürü sistemine karşı mücadele etmeden düzen sınırları içinde çözüm bulmamız imkansızdır.

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ

DERSİM'DE KATLIAM

27 Eylül Perşembe günü, Dersim'in Hozat İlçesi'ne bağlı Zoğar Köyü civarında, JİTEM'in açtığı ateş sonucu, Devrimci Demokrasi okurlarından Bülent Karataş yaşamını yitirmiş ve aynı olayda Rıza Çiçek'te ağır yaralanmıştı.

JİTEM'in gerçekleştirdiği bu yargısız

infazla ilgili, 29 Eylül Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde saat 12:00'de Demokratik Haklar Plat-

formu bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada "Bülent Karataş'ın Katili Devlettir" pankartı açıldı. Ayrıca, "Yargısız İnfazlara Son", "Bülent Karataş Ölümsüzdür" dövizleri açıldı.

Yapılan açıklamada; "Zoğar Köyü civarına yakacak ihtiyacını karşılamak için giden gazetemiz okurlarından Bülent Karataş ve Rıza Çiçek gündüz saat 12:00-12:30 civarında JİTEM elemanları tarafından vuruldu. Olay yerinde köylülere ait hayvanlar ve motorsiklet olmasına rağmen; sözde dağlık alanda jandarmanın dur ihbarına uymadıkları için ateş edildiği açıklamasının yapılması, devletin keyfi infazına meşruiyet yaratmak amacıyla kılıf bulma çabasından başka bir şey değildir. Bülent Karataş'ın önceki yıllarda bir kaç kez gözaltına alındığı ve bir seferinde tutuklandığı, yine defalarca kez baskıya maruz kaldığı bilinmektedir. Ancak düşündürülen bir başka önemli nokta ise, dur ihbarına uymayan herkesin ölümle cezalandırılacağı gerçeğidir. (...) Bülent Karataş'ın ölümüne ve Rıza Çiçek'in ağır yaralanmasına sebebiyet verenler bu köhnemiş düzenin sahipleridir. Münferit olay denilip üstü kapatılmaya çalışılsa da veya suçu sözde birkaç kişiye yıkıp kendini aklamaya çalışsa da bizler bu yargısız infazların asli sorumlusunun devletin ta kendisi olduğunu biliyoruz." denildi.

Sloganlarla son bulan açıklamanın ardından kitlenin içine giren sivil polisler, kitle içinden seçtikleri bir kaç kişiyi gözaltına almak istedi. DHP'lilerin arkadaşlarını vermemeleri üzerine kitlenin tümüne saldıran çevik kuvvet polisleri, 11 kişiyi gözaltına aldılar.

“SABAHTAN AKŞAMA ÇALIŞIYORUZ KARNİMİZİ DOYURAMIYORUZ”

Bütün okurlarımızın, birer muhabir gibi davranması gerektiği bilinciyle, Antep’te bir naylon fabrikasında çalışan bir işçiyle yaptığımız röportajı yayımlıyoruz.

Mücadele Birliği: Merhaba, biz Mücadele Birliği dergisindeniz. Sizinle bir röportaj yapmak istiyoruz. Kaç yıldan beri çalışıyorsun?

Mehmet: Merhaba. 12 yaşından bu yana çalışıyorum. Şu anda 32 yaşındayım.

Mücadele Birliği: İlk çalıştığın işyerini anlatır mısın?

Mehmet: İlk çalıştığım yer bir marangoz atölyesiydi. Sabah 8’den akşam 7’ye kadar çalışırdım. Yemek bana aitti eve yayan gidip gelirdim. Orda 3 yıl çalıştım.

Mücadele Birliği: Daha sonra ne iş yaptın?

Mehmet: Serbest meslek, inşaatta boya badana işleri yaptım. İlk başta inşaatta çalışmak zordu ama alışınca zorluklar o kadar göze batmıyordu. Bu arada sigorta da yoktu. Ama akşam 5’te işi bırakıyorduk. 17 yaşından sonra gecekondularda boya işlerini kendim almaya başladım. Böylece bir yevmiyeye mahkum olmuyordum. Küçük bir fark da olsa fazla kazanıyordum. Kışın işler aksardı. Ben

de büyük inşaat firmalarına yevmiyeye giderdim. Böylece günü kurtarırdım. 2001’deki krizde alacaklarımı alamayınca mağdur duruma düştüm. Hiç olmazsa düzenli bir aylık ve sigortalı bir iş düşüncesiyle bir fabrika işine başladım.

Mücadele Birliği: Fabrikaya ilk girişini anlatır mısın?

Mehmet: İş ararken, bir fabrikanın verdiği başvuru formunu doldurdum, 3 gün içinde işe alındığımı bildirdiler. Ve hemen işbaşı yaptım. Kapıdan içeri girer girmez sanki başka bir dünyaya geldim. İnsanların yüzleri solgundu. İnşaat işine benzemiyor, katı kurallı ve disiplinliydi. Beni Lezman denilen bir makineye verdiler. Lezman bir yıkama makinesiydi. Yani bir tür bulaşık makinesi. Boya tava-larını alkolle yıkardım. Bunaltıcı, baskın bir alkol kokusu insanın genzini yakıyordu. Ama her iş insanın istediğine göre olmuyordu. Ben yapmasam başkaları yapacak. Bir yıl Lezman makinesinde çalıştım. Sonrasında poşet baskı makinesinin ikinci elemanı olarak çalışmaya başladım. İlk başlarda çok zor bir iş diye düşündüm. Ama işi kavramak zorundaydım. Çünkü maaşım buna orantılı artacaktı. Sürekli çabaladım durdum. 3 ay ikinci eleman olarak çalıştıktan sonra makineye operatör oldum. Yeni makineler gelince daha önce iki kişi bakarken makinelere birer kişi bakmaya başladım.

Mücadele Birliği: Peki aylık ücretine zam yapıldı mı?

Mehmet: Hayır hiçbir değişiklik yapılmadı. Tek başına makinede çalışmak zordu. Ama dayanmak zorundaydım. Sürekli aylığıma zam yapılır umuduyla çalıştım.

Bu arada arıza çıkınca bir ara vermek zorunda kaldık. Zaten gizli konuşuyorduk. Tekrar döndüm.

Mücadele Birliği:Altı yıldan beri çalışıyorsun aylığında belirgin bir fark oldu mu?

Mehmet: Hayır hiç bir fark yok. Küçük bir fark o da o kadar belirgin değil. Zaten hepimiz asgari ücretli gösteriliyoruz. Burada 18 yıldan beri asgari ücretli gösterilenler var.

Mücadele Birliği: Bu çalışma koşullarıyla çocuklarına bir gelecek sağlayabilecek misin?

Mehmet: Tabi ki sağlayamayacağım. Bu durumda benim gibi çocuklarım da fabrikada çalışmak zorunda kalacak. Oysa yeni doğduklarında kafamızda güzel bir gelecek düşlüyorduk onlar için. Ama şartlar ortada, 2 kere 2, dört. Şu anda birisi, ilkokul 1. sınıfa gidiyor. Derslerinde başarılıdır. Sürekli öğretmenin defterine çizdiği yıldızları gösteriyor. Her seferinde buruk bir sevinç düğümlemiyor boğazıma. Sabahtan akşama çalışıyoruz, karnimizi doyuramıyoruz, çocuklarımızı okutamıyoruz. Hırsızlık mı yapalım. Neden emeğimizin karşılığı verilmiyor. Kredi kartı borçlarımdan bunaldım. Geçen gün otobüste biri bana kredi kartı almak ister misiniz diye sordu. Önce yok diyecektim sonra evet dedim. Hiç olmazsa önceki kredi kartı borcumu yeni bir kredi kartı limitiyle öder biraz zaman kazanırım ama ondan sonrasını bilemem. Ne yapalım durum böyle.

Mücadele Birliği: “Durum böyle”; ama bu durumu değiştirmek de bizlerin elinde. Röportaj için çok teşekkür ediyoruz.

Mehmet: Bizim sorunlarımızı dile getirdiğiniz için ben teşekkür ediyorum.

Antep’ten Y.E. Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

DENİZLERİN RUHUyla DÖB SAFLARINDA SAVAŞMAYA

Devrim bugün tüm insanlığın tek kurtuluş yoludur. İşçi sınıfı ve emekçileri kurtaracak olan proleter devrim, öğrenci gençliğin de özgür bir dünyaya giden yolunu açacaktır. Bizler Deniz’lerin yoldaşları olan, DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) olarak İstanbul Üniversitesinin çevresine yazılama eylemi yaptık. Deniz GEZMİŞ yoldaşın silüetini duvarlara yapıştırdık yanına “DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)” imzamızın attık. Öğrenci gençliğe devrim yolunu açacak, sosyalizm mücadelesini yükseltecek olan DÖB, tüm öğrenci gençliği Denizlerin ruhuyla kapitalizme, faşizme ve emperyalizme karşı mücadele etmeye çağırıyor. Bu bir başlangıç! Çalışmalarımız olağanca hızıyla devam edecek; üniversitelerde, liselerde öğrenci gençliği devrim saflarına, Leninist saflara kazandırıcaya dek.

İstanbul DÖB

“BEN DÜŞÜNCELERİMİ BİR EVE DEĞİŞMEM”

Bu ülkede yaşam hakkı elinden alınmış ne çok insan var... Onlardan bazıları şu anda yaşama tutunmaya çalışan Ayazma halkı. En doğal hakları olan barınma hakları ellerinden alınan Ayazmalılar, Şubat ayından beri çocuklarıyla barakalarda yaşıyorlar. Bir kışı bu zor koşullarda atlatmak zorunda kalan Ayazmalılar, şimdi ikinci kışı da burada geçirecek olmanın endişesi içindeler. Şu anda 15-20 hane bu insanlık dışı koşullarda yaşamak zorundalar...

Bizler Y.E. Mücadele Birliği olarak Ayazmalıların yaşadıkları sorunları sizlere aktarmak için 5 Ekim tarihinde onlarla bir röportaj gerçekleştirdik.

Y.E. Mücadele Birliği: Öncelikle Ayazma'daki olayları bilme-
yenler için kısaca özetler misiniz?

Ayazma'dan B: Şubat'ın 10'unda yıkımlar başladı ama bizim bundan hiç haberimiz yoktu. Öncesinden yıkıma gelinecek vs. gibi bir uyarıda bulunmadılar. Üstelik o gün evimizde bir misafirimiz vardı. Yıkım ekiplerini ve polisleri görünce baygınlık geçirdim. Kış ortasında bize hiç haber vermeden, bizi yaka-paça dışarı atmaya çalışıyorlardı. Ama nereye gideceğimize dair hiçbir şey söylemeden... Nereye giderdik ki, paramız yoktu, eşim aylardır çalışmıyordu. Üzüntüden helak olduk.

Muhtar Nizamettin Ada, bizim durumumuzu kanıtlamak için fakirlik kağıdıyla, ikametgah çıkardı her aileden 10'ar lira aldı. Eşimle Ankara'ya gideceklerdi. Ancak muhtar bir yakının öldüğünü bahane ederek yarı yoldan döndü ve K.Çekmece belediye başkanı Aziz Yeniay'ın yanına gitti...

Şubat'ta bizim evimizi de yıktılar. Bizi kışın kıyametin ortasında sokağa attılar. O gün bugündür belediye kapısını aşındırdık. Ama hiçbir hak vermediler.

Y.E. Mücadele Birliği: Belediye başkanı Ayazmalılara “fırsatçı” diyor, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Ayazma'dan B: Yalan söylüyor. Kış ortasında nereye gidecektik. Bize söz verdi. “Çadırda da yaşıyorsanız bekleyin, size ev vereceğim” dedi. Hep yalan söyledi, kandırdı. Biz kendi hakkımız dışında 1 kuruş istemiyoruz. Sadaka peşinde değiliz. Evimizi yıktılar ev istiyoruz. İnsanca yaşayabileceğimiz, başımızı sokabileceğimiz

bir ev istiyoruz. Muhtar kendine bu olaylardan istifade 2 araba 4 daire aldı. Bu fırsatçılık değil de, sokakta kalan bizim ev istememiz mi fırsatçılık?

Y.E. Mücadele Birliği: Geçtiğimiz günlerde Tuzla'da da yıkımlar vardı. Onları görünce neler hissettiniz?

Ayazma'dan K: Gerçekten acı bir durum, vicdansızca bir saldırı. Duyunca kendi durumumu unuttum. Moralim bozuldu. Ne yapacağımı bilemedim.

Sabaha karşı 5'te kime saldırıyorsunuz? Burası Filistin mi dir? Sabahın o saatinde cenge gider gibi çevik kuvvetle mahalleye giriyorsunuz. Oradaki insanlar şöyle düşünmüştür; “acaba biz Irak vatandaşımız mıyız? Amerika mı bize saldırıyor?”

Bizim evimize de sabah 8'de, çocuklar daha içeride uyurken saldırdılar. Hiçbir uyarı yapmadan, çocuklarımız içerideyken kepçeyle duvara vurdular... Ama Tuzla'dakileri düşünüyorum, sabahın 5'inde oraya girilmesini aklım almıyor.

Sonra öğrendik ki, yaralılar da varmış, şok oldum. Yahu, İsrail bile haber veriyor Filistin'e “yarın size saldıracağım” diye. Bunlar haber bile vermiyorlar. Sonra onca yaralıdan sonra “yanlış anlaşılma var” diyorlar. Nasıl bir yanlış anlamadır bu? İnsanlık dışı bu yapılanlar.

Bizim buradaki yıkımlarda bir çocuğun üzerine evin vitrini devrildi, çocuğun kafası yarıldı, ölebilirdi de... Hiç umursamadan devam ettiler.

Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için deyip bir araya gelmeliyiz. Bu durumdaki mahalleler birleşmeli ve ortak hareket etmeliyiz.

Hemen kendi aralarında bir komite kursunlar, ama aralarına belediyeden, devlet kurumlarından kimseyi almasınlar ve muhtarlar da olmasın. Mahalleden kendi içlerinden birilerini seçsinler, Ayazma gibi geç kalmasınlar. Komitesiz bir mahalle başsız sayılır. Komiteleri olsun, örgütlü ve birlikte davranırsalar kazanırlar. Yoksa başıboş olurlar, kaybederler. Ayazma gibi olmasınlar. Bu arada ne zaman isterlerse ben yanlarındayım, çağırmaları yeterli.

Mesela Alibeyköy, Gülsuyu, Gazi, Tuzla, Bayramtepe ve diğerlerini toplamalıyız. Daha büyük birlikler oluşturmalıyız.

Y.E. Mücadele Birliği: Sizler zaten göç sonucu buraya geldiniz değil mi?

Ayazma'dan K: Ben köyümde kalmak istedim. Ağrı'da hep korucular var, hepsinin elinde keleşler var. Oralardan zorla geldik. Bugün isterdik kendi ovamızda, kendi hayvanlarımızı besleyelim, işsiz kalmayalım... Köyde olsam daha rahat yaşardım.

Burada nasıl başımıza evlerimizi yıkıyorlar, köyde de bir şeyi fazla alsan poşetine bakıyorlar. Esiriz sanki korucuların elinde... Ben onlara esir olmam. Gitmem köye o haliyle yaşayamam.

Oradan geldik Ayazma'ya, hep Şırnak, Batman, Ağrı, Bitlis'ten gelen aileler yaşıyordu. Dediler ki, orada dağıttık onları, burada da PKK'nin örgüt yuvasını dağıttık. Şimdi Ayazma'dan Bezirganbahçe tarafına taşınanların oturdukları her binanın içinde 3-5 polis başlarında nöbet tutuyor.

Mesela seçim öncesi buradan oraya taşınan Kürtlere faşistler saldırmışlar. Bezirganbahçe'ye konutta yaşama adabını öğreteceklermiş. Biz o kadar cahil miyiz? Bizi aşağılamak için yapıyorlar bunları. Ben Ayazma'yı, bu yeşilliği, doğayı 4 tane TOKİ evine değişmem.

Y.E. Mücadele Birliği: Bayrampaşa belediyesi geçen gün başka bir ülkeye "müslüman" olduğu gerekçesiyle gıda yardımı yaptı, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Ayazma'dan K: Biz gözlerinin önündeyiz, bizi görmezden geliyorlar. Deniz Feneri gidip ev veriyor iyi görünmek için. Amerikadan fon alıyorlar, kendi adamlarına ev veriyorlar. Biz dilenci değiliz, biz hakkımızı istiyoruz.

Bizim için "bunlar çalışmak istemiyorlar, tembeller, herşeyi devletten bekliyorlar" diyorlar. Bu söylemler çok gücümüze gidiyor.

Ayazma'dan B: Ayazmalı kadınlar olarak bir yaz günü, yazın o kavurucu sıcakında belediyenin kapısına dayandık. Niye? Çünkü, sokakta olmamız, sıcak yetmiyormuş gibi üstüne bir de suyumuzu

kestiler. Bizi önce Beyaz Masa'ya sevk ettiler, o ona, diğeri başkasına gönderdi durdu. Üzüntümüzden oturup ağladık artık. Bize "gözyaşlarınız boşuna, ağlasanız da size bir şey yok, gidin başınızın çaresine bakın" dediler. Bizimle alay ettiler. Belediye başkanı, saatlerce onunla görüşmek için beklememize rağmen, memurların arasından kaçarak arabasına binip gitti.

Y.E. Mücadele Birliği: Okullar açıldı, kış geldi, şimdi ne olacak?

Ayazma'dan K: Biz çocuklarımıza servis verilmesi için dilekçe verdik. Bu kış günü çamurda çocuklarımızı tek başlarına nasıl göndereyim okula? Okul uzakta, yaklaşık 4-5 kilometre, şimdilik yaya gönderiyoruz ama yağmurlar başladığında, soğuk iyice bastırıldığında gönderemeyeceğiz. Eğitim sorunu için kampanyalar yapıyorlar ama bizim verdiğimiz dilekçeleri dikkate bile almıyorlar. Hem yol uzun neredeyse 5 kilometre, hem de rampalı, bizim çocuklarımız o yolu nasıl gitsinler? Biz bile o çukurlardan, korka korka geçiyoruz. Bir çocuk çukura düşmüş yaralanmış. 37 yıl aidat istiyorlar. Benim üç çocuğum okula gidiyor, onların henüz önlüğü bile yok. Bunun için sürekli okula çağırıp duruyorlar. Gitsek ne değişecek, biz derdimizi anlatacağız, onlar bizi anlamayacaklar...

Y.E. Mücadele Birliği: Ayazmalılar için "AKP'yi seçtiler, Bezirganbahçe'ye gittiler" diyorlar, ne diyorsunuz?

Ayazma'dan K: Eğer Ayazma halkı AKP'li olsaydı, Ayazma yıkılmazdı. Bize çok önerdiler, "ver iki fotoğrafını AKP'ye üye ol, al evini yardımını" vs. Ama biz kendi aslımızı satmadık. Ben düşüncelerimi bir eve değişmem.

Y.E. Mücadele Birliği: Bugün sabah 9:00'da belediyeden ekipler gelip mahalleyi dolaştılar. Daha sonra öğleden sonra saat 16:00'da gelmişler ve burada bulunan Ayazma Mezarlığını yıkmayı düşündüklerini söylemişler. O mezarlıkta Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel Sürücü'nün de mezarı var, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Ayazma'dan K: O insanlar yerin altındalar, eminim yaşasalardı ve böyle bir durumla karşılaşalardı, gece-gündüz mezarların başından ayrılmaz ve yıkılmasına izin vermezlerdi. Biz de mezarları yıktırmamalıyız. Bunların ölümlere bile saygısı yok. Ölümlere saygısı olmayanların biz yaşayanlara saygısı nasıl olsun?

Dünyanın neresinde görülmüş mezarların yıkılıp yerlerinin değiştirilmesi? Bu saygısızlık...

ULUCANLAR KATLIAMINI UNUTMADIK

Ulucanlar Katliamının 8. yılında Adana'da katliamı unutmadığımızı ve unutturmayacağımızı belirtmek için, devrimci çevrelerle birlikte basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirdik. 24 Eylül günü Adana'da yayın yapan Radyo Dünya'da 2 saat süreyle hem katliam ile ilgili bilgiler verildi, hem de yapacağımız etkinliklere katılım çağrısı yapıldı.

25 Eylül Salı günü ise saat 17.00'da emekçi semti olan Şakirpaşa Mahallesi'nde yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdik. Yürüyüş boyunca "Katil

Devlet Hesap Verecek", "Ulucanlar Şehitleri Ölümsüzdür", "ON'lara Sözümüz Devrim Yeminimizdir", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarını attık. Yürüyüş basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

26 Eylül Çarşamba günü İnönü Parkı'nda saat 12.30'da bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın metninde; "Ulucanlar Katliamı bizlere faşist devletin katliamcı yüzünü bir kez daha göstermiştir. Ulucanlar Katliamı aynı zamanda biz-

lere devrimci tutsakların direnme geleneğini, teslim olmaktansa ölümü seçmeyi, yiğitliği, onuru ve devrimci siper yoldaşlığını da bir kez daha göstermiştir. 8. yılında Ulucanlar Katliamını unutmadığımızı ve hesabını soracağımızı bir kez daha ilan ediyor, şehit düşen 10 yoldaşımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Bizlere devrettikleri bayrağı faşist devletin burçlarına dikeceğimize söz veriyoruz" ifadelerine yer verilmiştir.

Aynı gün akşam saat 17.00'da Meydan Mahallesi'nde bir yürüyüş ve basın açıklamasıyla eylemlerimize son verdik.

Adana Mücadele Birliği Platformu

6 Ekim Günü Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı'na Yürüyen Eğitim-Sen'liler:

“KADROLU GÜVENCELİ İNSANCA YAŞAYABİLECEK ONURLU BİR YAŞAM SÜRMEK İSTİYORUZ”

6 Ekim günü Eğitim-Sen, güvencesiz çalıştırılan ve işsiz öğretmenlerin sorunlarını dile getirmek, şu an görev yapan sözleşmeli öğretmenlerin kadrolu olması ve işsiz öğretmenlerin atamasının yapılması için Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı önüne kadar yürüyüş yaparak orada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Bizler de Mücadele Birliği okurları olarak toplanma alanında “Emekçiler Saldırılarına Karşı İktidar İçin Savaşalım” başlıklı bildirimizi dağıttık, yine yürüyüş boyunca ise üzerinde sloganlarımızın yazılı olduğu kuşlamalarımızı yaptık. Eğitim-Sen'in bu eyleminde aktif olarak yerimizi aldık.

İlk olarak Ankara'daki Eğitim-Sen 1 Nolu şube önünde toplanıldı. Daha sonra Ankara ve çevresi, İstanbul, İzmir, Adana, Diyarbakır ve Samsun'dan gelen öğretmenlerin de katılımıyla saat 12:00 gibi üzerinde “Ücretli, Sözleşmeli, İşsiz Değil 'Kadrolu Öğretmen' Olmak İstiyoruz” yazılı pankartın açılmasıyla yürüyüş başladı ve Milli Eğitim Bakanlığı'na kadar yüründü. Yol boyunca “Çelik İstifa, Savaşa Değil Eğitime Bütçe, Direne Direne Kazanacağız, Ücretli Tayip Sözleşmeli Çelik, Diplomalı İşsiz Olmayacağız, Öğretmen Düşmanı Çelik İstifa” şeklinde sloganlar atılırken kortejin en önünde yürüyen ve elinde “Sizler 1 Ay Oruç Biz Asgari Ücretliler 12 Ay Oruç Tutuyoruz” yazılı döviz taşıyan amca dikkat çekiyordu, aslında anlatılmak istenen bir çok şeyi tek bir dövizle anlatıyordu.

Daha sonra Milli Eğitim Bakanlığı önüne gelinildi ve orada tüm kortejin gelmesi için beklendi. Yine Mücadele Birliği olarak burada da bildiri dağıtımımızı sürdürdük ve kuşlamalarımızı yaptık. Ve orada bulunan anıtın üzerine çıkarak üzerinde “Emekçiler...! Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım / Mü-

cadele Birliği” yazılı pankartımızı açtık. Açtığımız pankart çok dikkat çekti. Tüm kortejin gelmesiyle birlikte basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını Eğitim-Sen adına Eğitim-Sen genel başkanı Alaaddin Dinçer yaptı. Basın açıklamasında; “Okullarımızda net öğretmen açığının şu an 70 bin, işsiz öğretmen sayısının 185 bin olduğu göz önüne alındığında, atama bekleyen öğretmenlerin bir kez daha işsizliğe mahkum edilmelerinin makul bir gerekçesini bulmak mümkün değildir. 1998 yılından bu yana 305 bin öğretmen ataması yapılmış, aynı dönemde 150 bine yakın öğretmen de emekli olmuştur. 1998'de toplam öğrenci sayısı 11 milyon 550 bin iken, 2007 yılında öğrenci sayısı 14 milyon 872 bine yükselmiştir. Son on yılda öğrenci sayısı 3 milyon 322 bin artmıştır. Resmi rakamlar, ataması yapılan öğretmen sayısının öğrenci artışını karşılamaktan uzak olduğunu göstermektedir. Bu açık gerçeğe karşın, yüz binlerce arkadaşımız okulumu bitirip, öğretmenlik diplomasını aldığı halde, ataması yapılmamakta ve işsizler ordusuna dahil edilmektedir.

Güvencesiz çalıştırılan arkadaşlarımız ve işsiz öğretmen arkadaşlarımızla birlikte taleplerimizi dile getirmek için Milli Eğitim Bakanlığı önündeyiz. Türkiye'nin çeşitli illerinden gelen ve aynı sorunları yaşayan öğretmen adayları, sözleşmeli, vekil, ücretli vb adlar altında güvencesiz çalıştırılan öğretmenler olarak, hep birlikte geleceğimize sahip çıktığımızı göstermek için buradayız. Buradan sayın Milli Eğitim Bakanı'na ve hükümete sesleniyoruz. Kadrolu, güvenceli, insanca yaşayabilecek, onurlu bir yaşam sürmek istiyoruz” denildi. Ayrıca basın açıklaması yapılan bakanlık önündeki bayrak direğine “Diplomalı İşsiz Olmayacağız” yazılı dövizin asılarak yukarı çekilmesi dikkatleri çekti. Basın a-

çıklamasının ardından öğretmenler tarafından hazırlanan kısa bir skeç oynandı. Oyun oldukça ilgi çekerken oyundan sonra eylem sona erdi.

Eylemden sonra İstanbul Eğitim-Sen 4 nolu şube başkanı Ahmet Korkmaz ile eylem hakkında görüştük. Korkmaz şunları söyledi:

“Bu eylem ‘işsiz öğretmen iş başına’ eylemiydi. Türkiye açısından 80’li yıllarda başlayan neoliberal politikaların istihdamda yönelik uygulamalarında eğitim iş kolu ve dolayısıyla eğitim emekçileri de nasibini almaya başlamış olmasını, çalışma yaşamı içerisinde esnek istihdamın (kısmi zamanlı çalışma, sözleşmeli vs.) gibi statüler altında çalışmanın yaygınlaşmasıyla birlikte Eğitim-Sen’de bu gerçek karşısında kayıtsız kalması olansızdı. 5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü ana teması nı da eğitim alanındaki bu esnek istihdam biçimi oluşturdu. Bu 6 Ekim 2007 Cumartesi günü bakanlık önünde yapılan eylem başta eğitim emekçileri olmak üzere tüm kamuoyunun dikkatlerini buraya çekmek amacıyla yapılan bir eylemdi.

Bu eylemin başka bir hedefi de, eğitim iş kolunda farklı statülerde çalışan kadrolu, sözleşmeli, ücretli eğitim emekçilerinin dayanışmasını hedefliyordu.

Yine bu eylemin başka bir hedefi aynı iş kolunda çalışan ve aynı işi yapan eğitim emekçilerinin başta ücretleri, sosyal hakları ve sosyal güvenlik hakları konusunda yaşadıkları eşitsizliklerin giderilmesini hedefliyordu.

Yine bu eylem için söylenecek başka bir nokta ilk kez neoliberal politika (saldırı politikası) karşısında bir duruşu göstermek açısından bir başka önemi vardı. Sonuç olarak artık eğitim iş kolunda farklı statülerde çalışan kadrolu, sözleşmeli, ücretli yada işsiz eğitim emekçileriyle ilgili bir dayanışma mücadelesinin başladığına işaret etmesidir.”

Bizler Y.E. Mücadele Birliği olarak eğitim emekçilerini bu eyleminde yalnız bırakmadık. Eylem boyunca ayrıca aktif bir propaganda faaliyeti yürüttük. Buradan bir kez daha eğitim emekçilerinin yürüyüşlerinde yalnız olmadıklarını, devrimci olan tüm adımlarını destekleyeceğimizi duyuruyoruz.

DERGİ DAĞITIMININ ÖRGÜTLENMESİ

Eğer şimdi söz konusu olan bizim devrime ne öğreteceğimizse, bunu vakit geçirmeden dergi dağıtımını konusunda göstermemiz gerekiyor. Zaman hızla akıyor ve ancak kendisine ayak uydurmayı başaranlarla yol arkadaşlığını devam ettiriyor. Durum böyleyken, dergi dağıtımını konusunda hala kağıt hızıyla ilerlemek, devrim konusunda iddia sahibi olan bir kolektifin militanlarına göre değildir. Hızlanmak zorundayız.

Hızlanmak için, yaptığımız işe yoğunlaşmamız gerekiyor. Her şeyden önce dergi dağıtımının önemini her bir leninistin bilince çıkartması lazım. Dergi, bizim ideoloji ve politikalarımızı işçi sınıfı ve emekçilere ulaştırmadaki en önemli, en başta gelen araçlarımızdan biri. Kendimizi en dolaysız şekilde onunla ifade ediyoruz; bir nevi ağzımız, dilimiz, sesimiz. Bu nedenle saldırılara uğruyor, bu nedenle yazı işleri müdürlerimiz hakkında sayısız davalar açılıyor. Sesimiz kesilmek, dilimiz koparılmak isteniyor. Ve maddi anlamda çöktürmeye çalışılıyor. Buna en iyi karşılığı, dergi dağıtımını on kat, yüz kat artırarak verebiliriz; dergimizi en ücra köşelere, emekçilerin yaşadığı tüm semtlere, mahallelere, sokaklara, evlere götürerek verebiliriz. Onlar bizim sesimizi kısmak istiyorlarsa bizim sesimiz on kat, yüz kat gür çıkmalıdır. Henüz daha yasal yayın çıkarma ve dağıtım olanaklarından mahrum değiliz. O halde olabilecek en yaygın dağıtımını sağlamak için hepimizin seferber olması gerekiyor. Yarın bir gün belki bu olanakları bulamayacağız. Bugün elimizi çabuk tutmak, olabildiğince çok insana dergimizi ulaştırmak zorundayız.

Dergi ajitasyon ve propaganda için paha biçilmez değerinde bir araçtır. Elimize alıp sokak ortasında dağıtımına çıkabiliriz. Ve sadece logosunda yazan “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak” sloganını yüksek sesle tekrarlamak dahi bir propagandadır; bir ajitasyondur. Propagan-

da ve ajitasyonun devrimimizde önemi bu kadar artmışken dergiyi bu konuda etkili bir araç olarak kullanamamanın bir izahı olmaz. Elbette hiç yapılmıyor değil, yapılıyor, bunu biliyoruz; ama şimdi bunu kat be kat arttırmanın ve bunun üzerine özellikle yoğunlaşmanın zamanı! Şimdi “kapıları çalan biziz, kapıları birer birer” demenin zamanı! Lenin’in dediği gibi “kapıyı çalın, mutlaka bir açan bulunacaktır”. Dergimizi almasalar bile hiç değilse adını duyacaklar, içinde ne olduğunu öğrenecekler; gözleri kulakları dergimize aşına olacak. Bir daha ki gidişimizde artık bizi yadırgamayacaklar; “bizim çocuklar gelmiş” diyecekler, içeriye buyur edecekler. Bizimle sohbet etmek -belki de dergi hakkında!- isteyecekler. Dergi sayesinde onları yaşadıkları yerde tanıyacağız; onların düşüncelerine, hüznlerine, sevinçlerine ortak olacağız. Dergi sayesinde onların yaşamlarının içine gireceğiz, yaşamlarının bir parçası, belki yoldaşları olacağız. Örgütlenme de bu değil midir? Dergi aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir. Devrimin ilmeklerinin ev ev, sokak sokak, fabrika fabrika dokunmasıdır. Biz, derginin ulaştığı her yere devrimin sesinin ulaştığını varsayacağız; derginin derginin ulaşmadığı yerlere de ulaşması için canla başla çalışacağız. Derginin dağıtımının örgütlenmesinin devrimin herhangi bir eyleminin örgütlenmesinden farkı yoktur. Dergi dağıtımını örgütlemek, devrimci bir eylemi örgütlemektir. Bu nedenle, devrimi örgütlerken ne hissediyorsak, bir insanı örgütlerken de aynı hissetmeli, varımızı yoğunu ortaya koymalıyız. Eğer deyim yerindeyse “ayaklarımıza kara sular inene kadar” dergi dağıtmayı kendimize bir görev olarak görmeliyiz. Kimsenin bu görevi bize vermesine gerek yok. Biz onun önemini, gerekliliğini bilince çıkarmışsak eğer, kimsenin bir şey söylemesine gerek kalmadan bu işe girişebiliriz. Elbette bunun örgütlü yapılması önemlidir; ama baktık ki, bir şeyler ağır ak-

sak işliyor, biz girişebilir, bir örnek yaratabilir ve bu örneğin genelleşmesi için çalışabiliriz. “Cesur inisiyatif”lerin en cesuru bu alanda gösterilebilir. Hata yapmadan korkmadan gireriz ve sonuçlarını görürüz.

Fabrika ve işçi atölyeleri önünde dergi dağıtımını, özellikle önemlidir. Yemek arası ve paydos saatlerinde işçilerin yanına gitmeliyiz. Onlarla sohbet etmeli, dergimizi onlara götürmeliyiz. Dergimizin işçilerin, emekçilerin sesi olduğunu, onları kurtuluşa götüreceği olan şey üzerinde durduğunu anlatmalıyız. Adeta dergiyle onları sarıp sarmalamalı, dergimizi onların dünyasına soktuğumuz kadar, onları da dergimizin dünyasına çekmeyi başarmalıyız. Sabahları, uyku mahmurluğuyla işe giden işçilere sıcak bir ekmek gibi sunulan bir derginin ne anlam ifade edeceğini bir düşünün! Her şeyden önce, sabahın o saatinde kendileri gibi erkenden kalkıp fabrika ya da atölye önüne gelmiş olmanız onları etkileyecektir. Biraz uykunuzdan feragat etmeniz sayesinde, geri bilinçli işçilerin bile yüreğini kazanma şansınız olacaktır. O zaman sizi kendilerinden hissedecek, sabahın o saatinde onlar için orada olduğunuzu akıllarına ve yüreklerine bir daha çıkmamak üzere kaydedeceklerdir. İsterlerse dergi almasınlar, yaptığımız iş onlarda merak uyandırmaya yetecektir. Bir de bunu her gün yaptığımızı düşünün! Her gün aynı o komünist inatla, o fabrika ya da atölyenin önünde dikildiğinizi ve işçilerin, emekçilerin sesini onlara ulaştırdığınızı düşünün! Derginin kitlelere ulaşması, ancak ısrarlı bir çabayla olur. Kitlelere bilinç ulaştırmanın en etkili yollarından biridir dergi dağıtımını. İnsanlara yeni bir yaşamın kapılarını açmak belki de sizin onlara uzatacağınız bir dergiyle mümkün olacak. Bilinç taşıyıcılarının en önemli işlerden birini yaptığını biliyoruz. Bu nedenle, en az derginin yazılarını yazanlar kadar, dergiyi dağıtanlar da kendini bütünden sorumlu hissetmeli; her şeyden önce o derginin kendisine ulaşması için harcanmış olan emeğe saygı duymalıdır. Şöyle bir düşünüldüğünde, bir tek dergi sayfası içinde ne kadar çok somut emeğin olduğu daha iyi görülür. Yazıların yazılması, dergiye ulaştırılması (bir de bunların bazılarının cezaevlerinden çıktığını; okuma komisyonlarının vb. hışmından geçtikten, postada kaybolma/kaybedilme tehlikelerinden kurtulduktan sonra dergiye ulaşabildiğini düşünün) bunların dizilmesi, tashihlerinin yapılması, matbaaya götürülmesi, matbaanın kağıdını almak için koşuşturması, basılması, toplanması, kesilmesi, dikilmesi,

paketlenmesi için harcanan yoğun emek, onca fedakarlığın, emeğin bir tek dergide somutlanması...Burada bizim bir çırpıda sayıp bitirdiğimiz şeylerin hepsinin yapılması için gereken bilinç.

Bütün bunlar düşünüldüğünde, hala dergi dağıtmaya üşenen ya da bu konuda erinceçlik gösteren bir yoldaşımız olabilir mi, sanmıyoruz; ama her bir yoldaşımızın devrimi örgütlemenin, günlük pratiği örgütlemekten geçtiğini bilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bir gerilla nasıl sırtına teçhizatını alıp saatlerce yol yürüyorsa, bir dergi dağıtımcısı da (bu şu ya da bu “özel görevli” değildir; aslında herkes doğal dağıtımcı olmalıdır) omuzuna çantasını alıp yola koyulmalı, ev ev, kapı kapı dolaşmalıdır. Bu aynı zamanda bir iddiadır; devrimi örgütleyen, devrime önderlik edecek kolektif olma, böyle bir kolektifin kadrosu olma iddiasıdır. Bunun için kolektifin adını her mahallede, her sokakta, her evde duyurmak zorundayız. Dergi verdiğimiz ve bizi sıcak karşılayan evlerle ilişkiyi sürdürmeli, sürekli hale getirmeliyiz. Bunun aynı zamanda bir örgütleme çalışması olduğunu bir an olsun unutmamalıyız. Kimi zaman dergi dağıtımında, zaman sıkıntısı yüzünden böyle bir ikileme karşı karşıya kalındığını biliyoruz. “Dergiyle ve bizlerle ilgilenen insanlarla sohbet mi edelim, yoksa dergi dağıtımını mı bitirelim?” Şeklinde yaşanan bu ikileme, aslında birbirinin karşısına konulmaması gereken iki şeyin karşı karşıya getirilmesi sonucu ortaya çıkıyor. Hangisini yapmak gerekir? İkisini birlikte yapmak pek mümkün olmadığına göre, somut durumun somut tahlili yapılmalıdır. Bu konuda elimizde bir reçete yok. Kimi zaman bir dergi verdiğimiz evde saatlerce oturabilir, kimi zaman biraz konuşup daha sonra uğrayacağımızı söyleyip ayrılabiliriz, ama “daha sonra uğrarız” dediğimiz insanlara/evlere mutlaka uğramalı, onlarla sohbet etmeliyiz. Günlük faaliyet yürütürken, yaptığımız iş her ne olursa olsun, asıl amaçlarımızı hiçbir zaman unutmamalıyız. Bu bizi hem yaptığımız işe yabancılaşmaktan korur, hem de memur zihniyetine kapılmaktan. Örneğin dergi dağıtırken her zaman dağıttığımız derginin içindekilerin kitlelere ulaşmasının ne kadar önemli olduğunu, derginin içindekilerinin değerini de düşünmeliyiz. İşçi ve emekçilerin oportünist ya da reformist düşüncelerle değil, leninist düşüncelerle tanışmasının ne kadar önemli olduğunu düşünerek hareket etmeliyiz. Beyinler oportünist ve reformist düşüncelerle deforme olmadan onlara ulaş-

malıyız. Bunun için de, dergi daha matbaadan çıktığı gün almalı, aynı gün dağıtımını planlamalı ve kim ne zaman evlere çıkacak, kim ne zaman esnaflara gidecek, atölyelere gidecek düzenlemeliyiz. Ve hızla, yaptığımız plana uygun çalışmalıyız. Dergi dağıtımını bir disiplin içinde ve “sosyalist yarışma” halinde yapmalıyız. Yeni insanları dergi dağıtımına mutlaka katmalı, onları yanımızda götürerek bu işin nasıl yapılacağını onlara öğretmeliyiz. Herkese dergi dağıttırmamalıyız elbette; ama insanları gönüllü dağıtımcılar durumuna getirmeliyiz. Öyle ki, her mahallede bizim dergimizi dağıtan birden fazla insan olmalı. Onlar bizden dergiyi almalı ve hiç değilse kendi çevrelerinde dağıtmalıdır. Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta var, o da şu: dergi dağıtımında asla halka karşı zorlayıcı olunmamalıdır. Dergiyi, okumak isteyen ya da satın alarak destekte bulunmak isteyen insanlara vermeliyiz. Bunların dışında hiçbir şekilde emrivaki vb. yapılmamalıdır. İşçi sınıfı ve emekçi halk, kendisine bu şekilde yaklaşan devrimcilerle güven duymamakta, onlarla ilişkilerini sınırlandırmaktadır. Her konuda olduğu gibi, bu konuda da gönüllülük esastır.

Yine dikkat edilmesi gereken bir başka nokta, dergiyi asla bir meta olarak düşünmemedir. Üretilen şeylerin içerisinde sadece yazılı eserler, değerlerini üretildikleri anda gerçekleştirmiş olurlar. Onların değerlerini gerçekleştirmeleri için alınıp satılmalarına gerek yoktur. Elbette onların bir üretim maliyeti vardır ve en azından yeniden üretilmeleri için bu maliyetin karşılanması gerekir. Ama, dergimizin değeri, asla parayla ölçülemez. Bazen, “esnafa dergi satışına çıkar, şunun şunun parasını çıkartırız” türlü düşünceler de gelişebiliyor. Bu artık, yabancılaşmanın en uç noktasıdır. Elbette dergi esnafa götürülmelidir; elbette ederi onlardan da alınmalıdır ama sadece maddi kaygılarla dergi dağıtımına çıkmak, herşeyden önce o dergiyi yazan, üreten yoldaşlarımızın emeğine saygısızlık, daha önemlisi, dergiyi çıkarmaktaki amacımızdan fersah fersah uzaklaşmak demektir. Dergi dağıtımını, asla “satma” mantığıyla yapılmamalıdır. Her dergi dağıtımcısı, dağıttığı derginin içeriğini bilmeli; onun ağırlığına uygun davranmalıdır. İnsanlara devrimin sesini, çözümünü taşımak ciddi bir iştir. Kimsenin bunu hafife alma ya da yaptığı işi değersizleştirme hakkı yoktur. Yine hiç kimsenin, dergi dağıtmış olmak için dergi dağıtmasına izin vermemek gerekir. Hani “dergi dağıtıldı mı?” sorusuyla karşılaşıldığında zor durum-

da kalmamak için hasbelkader yapılan dergi dağıtımları için söylüyoruz bunu. Tam tersine, dergi dağıtımını, büyük bir şevkle, gönüllü bir şekilde yapılan bir iş olmalıdır. Dergi çıktığında içerisinde neler olduğunu bilimsel olarak merak etmek kadar, dergi dağıtımının nasıl gittiğini merak etmek de önemlidir.

Gerçekte 15 günde bir çıkan bir yayının, gündemi yeterince iyi takip edebildiğini/edebileceğini söylemek güç. Bu konuda, her birimizin büyük düşünmesi ve buna uygun davranması gerekiyor. Herbirimiz dergimizin haftalık ve hatta günlük (bir gazete olarak) çıkması için çaba sarfetmeliyiz. Bu konuda da Che'nin “Gerçekçi ol imkansız iste” sözünü kendimize rehber edinmeliyiz. Çalışsak, inat eder, kararlı bir şekilde üzerinde durursak neden yapamayalım.

Her bir okurumuz, dağıtımcımız aynı zamanda iyi bir gözlemci olursa, gözlemlerini haber yazıları şeklinde dergiye yansıtırsa, kapasitemizi genişletiriz. “Doğal muhabirlik”i geliştirirsek, derginin içeriği hem genişler, hem de çeşitlenir. Bunun yanında her yerde “doğal dağıtımcılar” bulmalıyız. Gerekirse bu konuda komiteler örgütlemeliyiz. Bolşevikler, 1905 devrim yılları öncesi çıkardıkları Iskra'yı yurtdışından ülkeye soktukları halde oluşturdukları dağıtım ağı sayesinde Rusya'nın her tarafına ulaştırabiliyorlardı. Üstelik illegal basılan ve illegal dağıtılan bir yayının olmasına rağmen bunu başarıyorlardı. Şimdi bizim üzerinde durduğumuz, yasal bir yayının dağıtımını. Yani herhangi bir gazete gibi gibi rahatlıkla dağıtılacak bir dergi burada söz konusu olan. Hiç çekinmeden, herkesin eline alıp sokağa çıkabileceği ve “yazıyor, yazıyor” diye bağırabileceği bir dergi. Dağıtım konusunda biz kendi kendimizi sınırlamadıkça kimsenin bizi sınırlayamayacağı, engelleyemeyeceği bir dergi. O halde, bir an önce, vakit geçirmeden dergilerimizi alalım elimize ve kitlelerin arasına dalalım; kapıları çalalım birer birer; mutlaka açan birileri olacaktır. Ve bizim onlara söyleyebileceğimiz birkaç söz... Ne diyordu Zapatistalar, “*Yüreklarınızın kapısını çalınız; sözlerimizi içeri alınlar diye.*”

Dergi dağıtımını örgütlemek, başlı başına devrimci bir eylem. Bunu bütün leninistlerin kesinlikle bilince çıkarması ve duraksamadan, zaman kaybetmeden pratiğe geçirmesi gerekiyor.

Dağıtılmamış her dergi, devrimden çalınmış bir değer, duvardan çekilmiş bir tuğladır.